

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (trzecia izba)

z dnia 11 września 2014 r.*

Subsidia — Przywóz cienkiego papieru powlekanego pochodzącego z Chin — Metodologia —
Kalkulacja korzyści — Oczywisty błąd w ocenie — Szczegółność — Okres amortyzacji —
Preferencyjne traktowanie podatkowe — Środki wyrównawcze — Szkoda — Określenie marży zysku —
Definicja produktu objętego postępowaniem — Przemysł wspólnotowy — Związek przyczynowy

W sprawie T-444/11

Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd, z siedzibą w Jiangsu (Chiny),

Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd, z siedzibą w Jiangsu (Chiny),

reprezentowane przez adwokatów V. Akritidisa, Y. Melina oraz F. Crespo,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Hiksa, działającego w charakterze pełnomocnika,
wspieranego początkowo przez adwokatów G. Berrischa i A. Polcyn oraz N. Chesaites, barrister,
a następnie przez B. O'Connor, solicitor, oraz adwokata S. Gubela,

strona pozwana,

popieranej przez

Komisję Europejską, reprezentowaną przez J.F. Brakelanda, M. Francę oraz A. Stobiecką-Kuik,
działających w charakterze pełnomocników,

oraz przez

Cepifine AISBL, z siedzibą w Brukseli (Belgia),

Sappi Europe SA, z siedzibą w Brukseli,

Burgo Group SpA, z siedzibą w Altavilla Vicentina (Włochy),

Lecta SA, z siedzibą w Luksemburgu (Luksemburg),

reprezentowane przez adwokatów L. Ruessmanna i W. Berga,

interwencji,

* Język postępowania: angielski.

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 452/2011 z dnia 6 maja 2011 r. nakładającego ostateczne cło antysubsydyjne na przywóz cienkiego papieru powleczonego [powlekanego] pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 128, s. 18) w zakresie, w jakim dotyczy skarżących,

SĄD (trzecia izba),

w składzie: O. Czúcz, prezes, I. Labucka (sprawozdawca) i D. Gratsias, sędziowie,

sekretarz: S. Spyropoulos, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 listopada 2013 r.,
wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- 1 Artykuł 2 lit. d) rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) stanowi, że „»szkoda«, chyba że określono inaczej, oznacza istotną szkodę majątkową dla wspólnotowego przemysłu, zagrożenie wyrządzenia szkody majątkowej dla wspólnotowego przemysłu lub istotne opóźnienie w stworzeniu takiego przemysłu [...]”.
- 2 Artykuł 4 rozporządzenia podstawowego zatytułowany „Subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych” brzmi następująco:

„1. Subsydia podlegają środkom wyrównawczym wyłącznie, jeżeli są to subsydia szczególne określone w ust. 2, 3 i 4.

2. W celu ustalenia, czy subsydia są szczególne dla przedsiębiorstwa, przemysłu bądź grupy przedsiębiorstw lub gałęzi przemysłu (zwanymi dalej »niektórymi przedsiębiorstwami«) w ramach jurysdykcji organu udzielającego subsydium, stosuje się następujące zasady:

  - a) jeżeli organ przyznający lub ustawodawstwo, na podstawie którego działa organ przyznający, wyraźnie ogranicza dostęp do subsydiów niektórym przedsiębiorstwom, subsydium takie jest szczególne;
  - b) jeżeli organ przyznający lub ustawodawstwo, na podstawie którego działa organ przyznający, określa obiektywne kryteria lub zasady regulujące uprawnienie do otrzymania subsydium i jego kwotę, szczególność nie występuje, pod warunkiem że uprawnienie jest automatyczne, zaś kryteria i warunki są ściśle przestrzegane;
  - c) jeżeli, bez względu na brak szczególności wynikającej ze stosowania zasad ustanowionych w lit. a) i b), istnieją powody, aby sądzić, że subsydium może być faktycznie szczególne, można rozważyć inne czynniki. Czynnikiem takim są: korzystanie z programu subsydiów przez ograniczoną liczbę niektórych przedsiębiorstw; pierwszeństwo wykorzystania przez niektóre przedsiębiorstwa; udzielanie nieproporcjonalnie dużych kwot subsydium niektórym przedsiębiorstwom; oraz sposób działania według uznania przy podejmowaniu decyzji w sprawie subsydium przez organ

przyznający subsydium. W tym względzie należy uwzględnić w szczególności informacje na temat częstotliwości odrzucania lub zatwierdzania wniosków o udzielenie subsydium oraz uzasadnienie takich decyzji.

Do celów [przepisów] lit. b) obiektywne kryteria i warunki oznaczają kryteria i warunki, które są neutralne, nie traktują priorytetowo niektórych przedsiębiorstw w stosunku do innych przedsiębiorstw i które mają charakter ekonomiczny i zastosowania horyzontalne, jak np. liczba pracowników lub wielkość przedsiębiorstwa.

Kryteria lub warunki muszą być wyraźnie określone przez prawo, przepisy wykonawcze lub inny urzędowy dokument w sposób umożliwiający weryfikację.

Stosując akapit pierwszy lit. c), należy brać pod uwagę stopień zróżnicowania działalności gospodarczej podlegający [podlegające] jurysdykcji organu przyznającego, a także okres działania programu subsydiów.

3. Subsydium, które ogranicza się do niektórych przedsiębiorstw znajdujących się w obrębie określonego obszaru geograficznego podlegającego jurysdykcji organu przyznającego, jest subsydium szczególnym. Ustalanie bądź zmiana ogólnie stosowanych stawek podatkowych przez wszystkie uprawnione do tego szczeble administracji rządowej nie jest traktowane jako subsydium szczególne do celów niniejszego rozporządzenia.

4. Bez względu na ust. 2 i 3 następujące subsydia są traktowane jako subsydia szczególne:

- a) subsydia uwarunkowane, prawnie lub faktycznie, wyłącznie jednym lub jednym z kilku innych warunków [wyłącznie lub oprócz innych warunków], wynikami wywozu, włączając w tym określone w załączniku I;
- b) subsydia uwarunkowane, wyłącznie jednym lub między innymi warunkami [wyłącznie lub oprócz innych warunków], preferencyjnym wykorzystywaniem towarów krajowych w stosunku do towarów przywożonych.

Do celów [przepisów] lit. a) subsydia są traktowane jako faktycznie uwarunkowane wynikami wywozu, gdy stan faktyczny wskazuje, że przyznanie subsydium, bez prawnego uwarunkowania od wyników wywozu, jest w istocie związany [związane] z aktualną lub przewidywaną wielkością wywozu lub przychodami z wywozu. Sam fakt, że subsydium jest przyznawane przedsiębiorstwom prowadzącym wywóz, nie stanowi podstawy do traktowania jako subsydium wywozowego w rozumieniu niniejszego przepisu.

5. Każde ustalenie szczególności zgodnie z przepisami niniejszego artykułu powinno być wyraźnie umotywowane na podstawie konkretnych dowodów”.

- 3 Artykuł 6 rozporządzenia podstawowego zatytułowany „Kalkulacja świadczenia na rzecz odbiorcy” brzmi następująco:

„Dla kalkulacji świadczenia na rzecz odbiorcy stosuje się następujące zasady:

- a) uczestnictwo władz publicznych w kapitale akcyjnym [zakładowym] nie jest traktowane jako przyznanie świadczenia na rzecz odbiorcy, chyba że inwestycja może być uznana za niezgodną z normalną praktyką inwestycyjną, włączając rezerwę na kapitał podwyższonego ryzyka, prywatnych inwestorów na terytorium kraju pochodzenia i/lub wywozu;

- b) pożyczka udzielona przez władze publiczne nie jest traktowana jako przyznanie korzyści, chyba że istnieje różnica między kwotą, jaką przedsiębiorstwo otrzymujące pożyczkę płaci od pożyczki rządowej, oraz kwotą, jaką firma zapłaciłaby za porównywalną pożyczkę komercyjną, jaką mogłaby faktycznie uzyskać na rynku. W tym przypadku korzyść jest różnicą między tymi kwotami;
- c) pożyczka gwarantowana przez władze publiczne nie jest traktowana jako przyznanie korzyści, chyba że istnieje różnica między kwotą, jaką firma otrzymująca gwarancję płaci od pożyczki gwarantowanej przez rząd, oraz kwotą, jaką firma zapłaciłaby za porównywalną pożyczkę komercyjną w przypadku braku gwarancji rządowej. W tym przypadku świadczenie jest różnicą między tymi kwotami, skorygowaną o wszelkie różnice w opłatach;
- d) dostarczenie [dostawa] towarów i usług bądź nabycie towarów przez władze publiczne nie jest traktowane jako udzielenie świadczenia [korzyści], chyba że dostawa odbywa się za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia lub też jeżeli zakup odbywa się za kwotę wyższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Odpowiedniość wynagrodzenia jest określona w odniesieniu do aktualnych warunków rynkowych w stosunku do przedmiotowego produktu lub usługi w kraju dostawy lub nabycia, włączając cenę, jakość, dostępność, zbywalność towaru, transport oraz inne warunki zakupu lub sprzedaży.

Jeżeli nie istnieją takie aktualne warunki rynkowe w stosunku do przedmiotowego produktu lub usługi w kraju dostawy lub nabycia, które mogą być stosowane jako właściwe wskaźniki, stosuje się następujące zasady:

- (i) warunki istniejące w przedmiotowym kraju zostają dostosowane na podstawie rzeczywistych kosztów, cen i innych czynników dostępnych w tym kraju poprzez właściwe kwoty, które odzwierciedlają normalne warunki rynkowe; lub
- (ii) w stosownych okolicznościach stosowane są warunki istniejące na rynku innego kraju lub na światowym rynku, które są dostępne dla odbiorców”.

- 4 Artykuł 7 rozporządzenia podstawowego zatytułowany „Przepisy ogólne dotyczące wyliczeń”, w ust. 3 stanowi:

„Jeżeli subsydyum może być związane z nabyciem lub nabyciem w przyszłości środków trwałych, kwota subsydyum stanowiącego podstawę środków wyrównawczych jest wyliczona poprzez rozłożenie subsydyum na okres, który odzwierciedla normalną amortyzację takich aktywów w danym przemyśle.

Tak wyliczona kwota przypisana do okresu dochodzenia, obejmująca to, co wynika ze środków trwałych nabytych przed tym okresem, jest przydzielona w sposób opisany w ust. 2.

Jeżeli aktywa nie podlegają amortyzacji, subsydyum jest wyceniane jako nieoprocentowana pożyczka i traktowane zgodnie z art. 6 lit. b)”.

- 5 Artykuł 8 rozporządzenia podstawowego zatytułowany „Ustalenie szkody” przewiduje:

„1. Ustalenie szkody opiera się na pozytywnych dowodach i obejmuje badanie:

- a) wielkości przywozu towarów po cenach subsydiowanych oraz wpływu przywozu towarów po cenach subsydiowanych na ceny podobnych produktów na rynku Wspólnoty; oraz
- b) wpływu tych towarów przywożonych na wspólnotowy przemysł.

2. W odniesieniu do przywozu towarów po cenach subsydiowanych należy uwzględnić fakt, czy nastąpił istotny wzrost przywozu towarów po cenach subsydiowanych w kategoriach bezwzględnych czy względnych w stosunku do produkcji i konsumpcji we Wspólnocie. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach subsydiowanych na ceny należy uwzględnić fakt, czy nastąpiło istotne zniżenie ceny w wyniku przywozu towarów po cenach subsydiowanych w porównaniu z ceną podobnego produktu we wspólnotowym przemyśle lub czy wpływ takiego przywozu może w inny sposób doprowadzić do istotnego obniżenia cen lub powstrzymania wzrostu cen, który nastąpiłby w przeciwnym wypadku. Żaden czynnik ani większa liczba tych czynników nie stanowi decydującej wskazówki.

3. Jeżeli przywóz produktu z więcej niż jednego kraju podlega równocześnie dochodzeniu w sprawie cła wyrównawczego, wpływ takiego przywozu będzie oceniany w sposób łączny tylko w przypadku stwierdzenia, że:

- a) kwota subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych ustalona w stosunku do przywozu z każdego kraju jest większa niż kwota minimalna określona w art. 14 ust. 5 i że wielkość przywożonych towarów z każdego kraju nie jest nieistotna; oraz
- b) łączna ocena wpływu przywozu jest właściwa w świetle warunków konkurencji między przywożonymi produktami a warunkami konkurencji między przywożonymi produktami i podobnym produktem wspólnotowym.

4. Badanie wpływu przywozu towarów po subsydiowanych cenach na dany wspólnotowy przemysł obejmuje ocenę istotnych czynników ekonomicznych oraz wskaźników mających wpływ na stan przemysłu, włączając: fakt, że przemysł ciągle jeszcze zwalcza skutki dawnego subsydiowania lub dumpingu; wielkość kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych; faktyczny i potencjalny spadek sprzedaży, zysków, produkcji, udziału rynkowego, wydajności, zwrotu z inwestycji, wykorzystania zdolności produkcyjnych; czynniki wpływające na ceny we Wspólnocie; faktyczny i potencjalny negatywny wpływ na przepływ środków pieniężnych, stan zapasów, zatrudnienie, wynagrodzenia, wzrost, zdolność gromadzenia kapitału lub inwestycji oraz, w przypadku rolnictwa, wzrost obciążenia rządowych programów wsparcia. Wykaz ten nie jest wyczerpujący ani też żaden pojedynczy czynnik ani większa liczba tych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki.

5. Należy wykazać na podstawie wszystkich istotnych dowodów przedstawionych w związku z ust. 1, że przywóz towarów po subsydiowanych cenach przynosi szkodę. W szczególności wiąże się to z koniecznością wykazania, że ilość i/lub poziomy cen określone na podstawie ust. 2 są odpowiedzialne za wpływ na wspólnotowy przemysł, jak przewidziano w ust. 4, oraz że wpływ ten istnieje w stopniu umożliwiającym jego klasyfikację jako istotny.

6. Znane czynniki inne niż przywóz towarów po cenach subsydiowanych, które przynoszą szkodę wspólnotowemu przemysłowi, są również badane w celu upewnienia się, że szkody wyrządzonej przez te czynniki nie można przypisać przywozowi towarów po cenach subsydiowanych zgodnie z ust. 5. Czynniki, które mogą być brane pod uwagę w tym względzie, obejmują ilość i ceny w przywozie towarów po cenach niesubsydiowanych, spadek popytu czy też zmiany struktury spożycia, restrykcyjne praktyki handlowe oraz konkurencja między producentami z państw trzecich oraz producentami z krajów Wspólnoty, rozwój technologii oraz wyniki w zakresie wywozu oraz wydajność wspólnotowego przemysłu.

7. Wpływ przywozu towarów po cenach subsydiowanych jest oceniany w stosunku do produkcji podobnego produktu przez wspólnotowy przemysł, jeżeli dostępne dane umożliwiają oddzielną identyfikację tej produkcji na podstawie takich kryteriów, jak proces produkcyjny, sprzedaż i zyski producentów. Jeżeli oddzielna identyfikacja tej produkcji nie jest możliwa, wpływ przywozu towarów po cenach subsydiowanych jest oceniany poprzez badanie produkcji najwęższej grupy lub asortymentu produktów obejmujących podobny produkt, dla którego można uzyskać niezbędne informacje.

8. Określenie zagrożenia wyrządzenia szkody majątkowej jest oparte na faktach, a nie tylko na zarzutach, przypuszczeniach czy odległych możliwościach. Zmiana okoliczności, które stworzą sytuację, w której subsydlum wyrządzi szkodę, musi być dokładnie przewidziana i stanowić bezpośrednie zagrożenie.

Stwierdzając istnienie zagrożenia szkodą majątkową, należy zwrócić uwagę między innymi na takie czynniki, jak:

- a) charakter przedmiotowego subsydlum lub subsydlów oraz skutki handlowe, jakie mogą z nich wynikać;
- b) znaczne tempo wzrostu przywozu towarów po cenach subsydiowanych na rynek Wspólnoty, wskazujące na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu przywozu;
- c) dostatecznie swobodnie rozporządzalna przez eksportera zdolność do sprzedaży lub znaczny rychły wzrost takiej zdolności, wskazujący na prawdopodobieństwo istotnego wzrostu wywozu towarów po cenach subsydiowanych na teren Wspólnoty, uwzględniając dostępność do innych rynków eksportowych dla wchłonięcia dodatkowego wywozu;
- d) fakt, czy ceny przywożonych produktów mogą, w istotnym stopniu, obniżyć ceny bądź uniemożliwić wzrost cen, który miałyby miejsce w przeciwnym wypadku i mogłyby prawdopodobnie zwiększyć popyt na dalszy przywóz; oraz
- e) badanie zapasów produktu.

Żaden z czynników przedstawionych powyżej nie stanowi sam w sobie decydującej wskazówki, lecz wszystkie czynniki razem wzięte prowadzą do wniosku, że dalszy wywóz towarów po cenach subsydiowanych stanowi bezpośrednie zagrożenie oraz, w przypadku niepodjęcia działań ochronnych, może wystąpić szkoda majątkowa”.

- 6 Artykuł 9 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Definicja wspólnotowego przemysłu”, w ust. 1 stanowi:

„1. Do celów niniejszego rozporządzenia wyrazy »wspólnotowy przemysł« interpretuje się jako odnoszący [odnoszące] się do wszystkich producentów we Wspólnocie wytwarzających podobny produkt lub do tych, których łączna produkcja stanowi znaczną część zgodnie z art. 10 ust. 6 produkcji ogółem tych produktów we Wspólnocie, z wyjątkiem gdy:

- a) producenci są związani z eksporterami lub importerami lub sami są importerami produktu, co do którego istnieje domniemanie, że przywóz nastąpił po cenach subsydiowanych, termin »wspólnotowy przemysł« może być interpretowany jako odnoszący się do pozostałych producentów;
- b) w wyjątkowych okolicznościach, w odniesieniu do danej produkcji, terytorium Wspólnoty można podzielić na dwa lub więcej konkurencyjnych rynków, a producentów działających na każdym z tych rynków można uznać za odrębną branżę, jeżeli:
  - (i) producenci działający na takim rynku sprzedają całą lub prawie całą produkcję danego produktu na tym rynku; oraz
  - (ii) popyt na tym rynku nie jest w istotnym stopniu zaspokojony przez producentów danego produktu usytuowanych gdzie indziej we Wspólnocie.

W takich okolicznościach zaistnienie szkody można stwierdzić nawet w przypadku, gdy znaczna część całego wspólnotowego przemysłu nie została poszkodowana, jeżeli przywóz towarów po cenach subsydiowanych koncentruje się na takim odizolowanym rynku oraz jeżeli przywóz towarów po cenach subsydiowanych wyrządza szkodę producentom całej lub prawie całej produkcji danego produktu na takim rynku”.

- 7 Artykuł 10 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Wszczęcie postępowania”, w ust. 6 stanowi:

„Dochodzenie nie może być wszczęte na mocy ust. 1, chyba że stwierdzono na podstawie badania stopnia poparcia lub sprzeciwu wobec skargi składanej przez producentów podobnego produktu we Wspólnocie, że skarga została wniesiona przez wspólnotowy przemysł lub w jego imieniu. Skarga uznana zostanie za wniesioną przez wspólnotowy przemysł lub w jego imieniu, jeżeli jest poparta przez tych producentów we Wspólnocie, których łączna produkcja stanowi ponad 50% ogólnej produkcji podobnego produktu wytwarzanego przez tę część wspólnotowego przemysłu wyrażającą swoje poparcie lub sprzeciw wobec skargi. Jednakże dochodzenie nie zostanie wszczęte, jeżeli producenci we Wspólnocie wyraźnie popierający skargę stanowią mniej niż 25% ogólnej produkcji podobnego produktu wytwarzanego przez wspólnotowy przemysł”.

- 8 Artykuł 14 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Zakończenie postępowania bez podjęcia środków”, w ust. 2 stanowi:

„W przypadku gdy po konsultacjach środki ochronne nie są niezbędne i nie ma sprzeciwu ze strony Komitetu Doradczego, dochodzenie bądź postępowanie zostaną zakończone. We wszystkich innych przypadkach Komisja niezwłocznie przedstawi Radzie raport na temat wyników konsultacji wraz z propozycją zakończenia postępowania. Postępowanie zostanie uznane za zakończone, jeśli w ciągu miesiąca Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, nie zdecyduje inaczej”.

- 9 Artykuł 15 rozporządzenia podstawowego, zatytułowany „Nałożenie ostatecznych opłat celnych”, w ust. 1 stanowi:

„W przypadku gdy ostatecznie ustalony stan faktyczny wykazuje istnienie subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych oraz szkodę spowodowaną w ich konsekwencji i gdy interes Wspólnoty wymaga interwencji zgodnie z art. 31, Rada, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego, nakłada ostateczne cło antydumpingowe.

Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję.

W przypadku obowiązywania cła tymczasowego propozycję działań ostatecznych przedkłada się nie później niż jeden miesiąc przed wygaśnięciem tego cła.

Nie nakłada się środków, jeśli subsydlum lub subsydia są wycofane lub wykazano, że subsydia nie przynoszą żądanej korzyści eksporterom.

Kwota cła wyrównawczego nie może przekraczać kwoty subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, z których, jak stwierdzono, korzystają eksporterzy, ustalonej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, lecz powinna być niższa niż całkowita kwota subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, jeżeli takie niższe należności celne są odpowiednie do usunięcia szkody dla wspólnotowego przemysłu”.

10 Artykuł 28 rozporządzenia podstawowego zatytułowany „Odmowa współpracy” brzmi następująco:

„1. W przypadkach, w których jakakolwiek zainteresowana strona odmawia lub nie zapewnia dostępu do niezbędnych informacji w terminach określonych w niniejszym rozporządzeniu albo znacznie utrudnia dochodzenie, poszukiwania [ustalenia] wstępne lub końcowe, potwierdzające lub negatywne, mogą być osądzone [dokonane] na podstawie dostępnego stanu faktycznego.

W przypadku gdy okaże się, że zainteresowana strona przedstawiła fałszywe lub wprowadzające w błąd informacje, informacje te nie zostaną uwzględnione i wykorzystany zostanie dostępny stan faktyczny.

Zainteresowane strony powinny być świadome konsekwencji [zostać poinformowane o konsekwencjach] odmowy współpracy.

2. Nieudzielenie odpowiedzi w formie skomputeryzowanej nie będzie traktowane jako odmowa współpracy, pod warunkiem że zainteresowana strona wykaże, że udzielenie żądanej odpowiedzi powodowałoby dodatkowe obciążenia lub nieuzasadnione dodatkowe koszty.

3. Jeżeli informacje dostarczone przez zainteresowaną stronę nie są bez zarzutu pod każdym względem, powinny być jednak uwzględnione, pod warunkiem że braki nie powodują nadmiernych trudności w dojściu do dokładnych ustaleń oraz że informacje zostały właściwie przedłożone w odpowiednim czasie i mogą być zweryfikowane, oraz że strona działała w miarę swoich najlepszych możliwości.

4. W przypadku odrzucenia dowodów lub informacji strona przedstawiająca te dowody bądź informacje zostanie niezwłocznie powiadomiona o powodach odrzucenia i będzie miała możliwość udzielenia dalszych wyjaśnień w określonym terminie. Jeżeli wyjaśnienia uznane zostaną za niezadowolające, powody odrzucenia takich dowodów bądź informacji zostaną ujawnione i przedstawione w publikowanych ustaleniach.

5. Jeżeli ustalenia, łącznie z tymi, które dotyczą kwoty subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, oparte są na przepisach ust. 1, w tym informacjach przedstawionych w skardze, w miarę możliwości oraz z należyтым uwzględnieniem limitu czasowego dochodzenia, zostaną one sprawdzone przez odniesienie do dostępnych informacji z innych, niezależnych źródeł, takich jak publikowane cenniki, oficjalne statystyki przywozu oraz deklaracje celne, czy też informacji uzyskanych od innych zainteresowanych stron w trakcie dochodzenia. Takie informacje mogą zawierać stosowne dane odnoszące się do rynku światowego lub innych rynków reprezentatywnych, gdzie sytuacja tego wymaga.

6. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje częściowo, uniemożliwiając ujawnienie istotnych informacji, wynik może być dla strony mniej korzystny, niż gdyby współpracowała”.

11 W swoim komunikacie 98/C 394/04 (Dz.U. 1998, C 394, s. 6) Komisja Wspólnot Europejskich opublikowała wytyczne w sprawie obliczania kwoty subsydiów w ramach dochodzeń antysubsydyjnych (zwane dalej „wytycznymi”).

12 Tytuł F wytycznych „Okres objęty dochodzeniem do celów obliczania kwoty subsydium: przypisanie a rozdział” stanowi w szczególności:

„b) Mianownik stosowany do rozdziału kwoty subsydium

Ustalona kwota subsydium przypisana do okresu objętego dochodzeniem podlega rozdziałowi według mianownika, którym może być wielkość sprzedaży lub sprzedaży wywozowej danego produktu, w celu otrzymania kwoty w przeliczeniu na jednostkę.

[...]”.

Okoliczności powstania sporu

- 13 Skarżące, Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd (zwana dalej „GE”) i Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd (zwana dalej „GHS”) są spółkami powiązanymi należącymi do grupy Asia Pulp and Paper China (zwanej dalej „grupą APP”), produkującymi w Chinach cienki papier powlekany, który eksportują do Unii Europejskiej.

Dochodzenie

- 14 Cienki papier powlekany był przedmiotem dwóch odrębnych dochodzeń, prowadzonych równolegle. Po pierwsze, dochodzenie antydumpingowe doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 451/2011 z dnia 6 maja 2011 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz cienkiego papieru powleczonego [powlekanego] pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 128, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem nakładającym ostateczne cło antydumpingowe”). Po drugie, dochodzenie antysubsydjne doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 452/2011 z dnia 6 maja 2011 r. nakładającego ostateczne cło antysubsydjne na przywóz cienkiego papieru powleczonego [powlekanego] pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 128, s. 18) (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”).
- 15 W dniu 17 kwietnia 2010 r. zawiadomienie Komisji Europejskiej o wszczęciu postępowania antysubsydjnego w sprawie przywozu do Unii cienkiego papieru powleczonego [powlekanego] pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. C 99, s. 30).
- 16 W dniu 8 lipca 2010 r. skarżące przedstawiły odpowiedzi na kwestionariusz antysubsydjny skierowany do nich przez Komisję. W dniach od 15 do 21 września 2010 r. Komisja przeprowadziła weryfikacje na miejscu tych odpowiedzi w lokalach skarżących.
- 17 W dniu 3 lutego 2011 r. Komisja skierowała do skarżących dokument w przedmiocie ujawnienia ustaleń wyszczególniający fakty i istotne ustalenia, z uwagi na które zamierzała wnieść do Rady Unii Europejskiej o nałożenie cła wyrównawczego na dokonywany przez skarżące przywóz do Unii.
- 18 Pismem z dnia 3 marca 2011 r. skarżące przekazały swoje uwagi na temat dokumentu w przedmiocie ujawnienia ustaleń w wersji ostatecznej.
- 19 W dniu 10 marca 2011 r. skarżące wzięły udział w spotkaniu z osobami odpowiedzialnymi za sprawę w siedzibie Komisji w obecności funkcjonariusza ds. przesłuchań.
- 20 W dniu 16 marca 2011 r. Komisja przesłała skarżącym pismo, w którym wyjaśniła pewne punkty swoich ustaleń.
- 21 W dniu 25 marca 2011 r. Komisja przeprowadziła przesłuchanie z udziałem skarżących, w obecności funkcjonariusza ds. przesłuchań.
- 22 W dniu 28 marca 2011 r. skarżące przedstawiły pismo podsumowujące zarzuty zgłoszone podczas przesłuchania w dniu 25 marca 2011 r. i odpowiadające na uwagi sformułowane przez Komisję oraz na pytania zadane przez nią podczas tego spotkania.

23 W dniu 29 marca 2011 r. skarżące przesłały funkcjonariuszowi ds. przesłuchań pismo podsumowujące kwestie podniesione podczas przesłuchania w dniu 25 marca 2011 r., w szczególności w przedmiocie ich prawa do obrony.

Zaskarżone rozporządzenie

24 W dniu 6 maja 2011 r. Rada przyjęła zaskarżone rozporządzenie.

25 Artykuł 1 ust. 1 i 2 zaskarżonego rozporządzenia nałożył ostateczne cło wyrównawcze w wysokości 12% na przywóz do Unii produkowanego przez skarżące cienkiego papieru powlekanego.

Przebieg postępowania i żądania stron

26 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 8 sierpnia 2011 r. skarżące wniosły niniejszą skargę.

27 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 10 listopada 2011 r. Komisja wystąpiła o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze interwenienta popierającego żądania Rady.

28 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 1 grudnia 2011 r. Cepifine, europejskie stowarzyszenie producentów cienkiego papieru, Sappi Europe SA, Burgo Group SpA i Lecta SA (zwane dalej „interwenientami prywatnymi”) wniosły o przyznanie im w niniejszej sprawie statusu interwenientów popierających żądania Rady. W uwagach złożonych w dniu 24 stycznia 2012 r. Rada nie zgłosiła zastrzeżeń do tej interwencji.

29 Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2012 r. prezes trzeciej izby Sądu dopuścił interwencję Komisji. Komisja przedłożyła swoje stanowisko w wyznaczonym terminie.

30 W dniu 8 lutego 2012 r. skarżące wniosły o utajnienie wobec interwenientów prywatnych niektórych poufnych danych zawartych w pismach procesowych oraz odnośnych załącznikach. Przedstawiły one jawną wersję poszczególnych pism procesowych.

31 Postanowieniem z dnia 8 marca 2012 r. prezes trzeciej izby Sądu zezwolił na udział interwenientów prywatnych w tym charakterze w rozprawie i na wsparcie przez nich żądań Rady. W tym samym postanowieniu prezes trzeciej izby odroczył, po pierwsze, rozstrzygnięcie, czy skarżące otrzymają sprawozdanie z rozprawy w celu wskazania danych, które mogą zostać uznane za poufne, a po drugie, rozstrzygnięcie o otrzymaniu przez interwenientów prywatnych wersji tymczasowej niebędącej poufną w celu przedstawienia przez nich ewentualnych uwag odnoszących się do żądania utajnienia.

32 Po zapoznaniu się ze sprawozdaniem sędziego sprawozdawcy Sąd (trzecia izba) postanowił o otwarciu ustnego etapu postępowania.

33 Na rozprawie w dniu 12 listopada 2013 r. strony główne sporu oraz interwenienci przedstawili swoje stanowiska i udzielili odpowiedzi na pytania Sądu.

34 W swej skardze skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w dotyczącej ich części;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

35 Rada wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania.

36 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania.

37 Interwenienci prywatni popierają żądania Rady.

Co do prawa

38 Na poparcie swojej skargi skarżące podnoszą zasadniczo dziesięć zarzutów:

- zarzut pierwszy, naruszenia art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego;
- zarzut drugi, naruszenia art. 6 lit. d) i art. 28 rozporządzenia podstawowego, a także art. 4 tego rozporządzenia;
- zarzut trzeci, naruszenia art. 4 rozporządzenia podstawowego;
- zarzut czwarty, naruszenia art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego;
- zarzut piąty, naruszenia art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego;
- zarzut szósty, naruszenia art. 14 ust. 2 rozporządzenia podstawowego;
- zarzut siódmy, naruszenia art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego;
- zarzut ósmy, naruszenia art. 2 lit. d) i art. 15 rozporządzenia podstawowego;
- zarzut dziewiąty, naruszenia art. 8, art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 6 rozporządzenia podstawowego;
- zarzut dziesiąty, naruszenia art. 8 ust. 1 i 6 rozporządzenia podstawowego.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

39 Z tytułu dotyczącego rozpatrywanego zarzutu wynika, że skarżące powołują się na naruszenie art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Trzeba jednak stwierdzić, że w istocie podnoszą one jednocześnie naruszenie art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego. Tymczasem zgodnie z orzecznictwem zarzuty strony skarżącej należy interpretować raczej według ich istoty niż ich prawnej kwalifikacji (wyrok z dnia 15 grudnia 1961 r., *Fives Lille Cail i in./Wysoka Władza*, 19/60, 21/60, 2/61 i 3/61, Rec, EU:C:1961:30).

40 Zatem należy rozpatrzyć nie tylko element zarzutu dotyczący naruszenia art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, lecz także ów dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 i 2 tego rozporządzenia.

- 41 Sąd uznaje za stosowne, aby w pierwszej kolejności rozpatrzeć element zarzutu odnoszący się do naruszenia art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego ze względu na zastosowanie w zaskarżonym rozporządzeniu mianownika niewłaściwego do celów obliczania kwoty subsydium, a następnie element zarzutu dotyczący naruszenia art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, odnoszący się do stosowanej przez instytucje metodologii ustalania procentu subsydium.
- 42 Skarżące podnoszą, w pierwszej kolejności, że art. 7 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego zostaje naruszony poprzez zastosowanie przez Radę niewłaściwego mianownika.
- 43 Jako mianownikiem do celów obliczenia kwoty subsydium Rada miała błędnie posłużyć się wartością obrotu odpowiadającą całości sprzedaży dokonywanej przez skarżące. Skarżące twierdzą, że łączna kwota udzielonych im subsydiów została podana w sposób błędny, jako procent ich obrotu ogółem, a nie jako wynik kalkulacji kwoty subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych w przeliczeniu na jednostkę produktu objętego postępowaniem, przeliczony następnie na procent ceny CIF (ceny za towar wraz z ubezpieczeniem i opłatą frachtową) produktu sprzedawanego w Unii.
- 44 W pierwszej kolejności należy przypomnieć, że art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego stanowi, iż „[j]eżeli subsydium nie jest udzielone w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości, kwota subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych jest ustalona poprzez przydzielenie wartości całkowitego subsydium, jeśli to właściwe, ponad poziom produkcji, sprzedaży czy wywozu przedmiotowych produktów w okresie prowadzenia dochodzenia w związku z subsydiowaniem [kwotę subsydium ustala się poprzez właściwy rozdział łącznej wartości subsydium względem wartości produkcji, sprzedaży lub wywozu przedmiotowych produktów w okresie objętym dochodzeniem subsydyjnym]”.
- 45 Z przepisów znajdujących się w tytule F wytycznych, zatytułowanym „Okres objęty dochodzeniem do celów obliczania kwoty subsydium: przypisanie a rozdział”, lit. b) „Mianownik stosowany do rozdziału kwoty subsydium” wynika, że „[u]stalona kwota subsydium przypisana do okresu objętego dochodzeniem podlega rozdziałowi według mianownika, którym może być poziom sprzedaży lub sprzedaży wywozowej danego produktu, w celu otrzymania kwoty w przeliczeniu na jednostkę”.
- 46 Zważywszy na powyższe, należy zbadać element zarzutu skarżących.
- 47 W motywie 369 zaskarżonego rozporządzenia Rada odrzuciła zarzut podniesiony przez skarżące już w trakcie dochodzenia, podkreślając, co następuje:

„Należy zauważyć, że z wyjątkiem jednego z programów subsydiów uznanego za stanowiący podstawę środków wyrównawczych, nie stwierdzono, by którykolwiek z pozostałych programów był uzależniony od wyników w wywozie i by subsydiów nie udzielano w odniesieniu [udzielano poprzez odniesienie] do wytworzonych, wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości. W związku z powyższym kwota subsydium została przydzielona do [rozdzielona względem] łącznego obrotu uzyskanego ze sprzedaży przez przedsiębiorstwa grupy APP zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, który stanowi: »Jeżeli subsydium nie jest udzielone w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości, kwota subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych jest ustalona poprzez przydzielenie wartości całkowitego subsydium, jeśli to właściwe, ponad poziom produkcji, sprzedaży czy wywozu przedmiotowych produktów w okresie prowadzenia dochodzenia w związku z subsydiowaniem [kwotę subsydium ustala się poprzez właściwy rozdział łącznej wartości subsydium względem wartości produkcji, sprzedaży lub wywozu przedmiotowych produktów w okresie objętym dochodzeniem subsydyjnym]«. Ponieważ subsydium to nie jest związane z produkcją żadnego [określonego] produktu ani wywozem, za najbardziej odpowiedni mianownik uznano łączny obrót przedsiębiorstwa ze sprzedaży. W tym kontekście należy zauważyć, że odpowiedni obrót określono na podstawie, która gwarantuje, że będzie on możliwie jak najdokładniej odzwierciedlał wartość sprzedaży produktów sprzedawanych przez przedsiębiorstwo będące odbiorcą”.

- 48 Z motywu tego wynika, że Rada wzięła pod uwagę jedno z rozwiązań przewidzianych w art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, to znaczy poziom sprzedaży rozpatrywanego produktu, i uzasadniła, dlaczego rozdziła kwoty subsydium względem łącznej wartości obrotu przedsiębiorstwa z tytułu sprzedaży, a nie sprzedaży jednego tylko produktu, w okolicznościach sprawy był odpowiedni.
- 49 Podnosząc, że rozdziła wartości subsydium względem łącznej wartości obrotu skarżących ze sprzedaży był niewłaściwy, skarżące twierdzą w rzeczywistości, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie.
- 50 Co do zarzucanego obowiązku obliczania kwoty subsydium w przeliczeniu na jednostkę produktu na podstawie art. 7 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, należy wskazać, jak słusznie uczyniła to Rada, że po pierwsze, żadne ze spornych subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych nie zostało udzielone w przeliczeniu na jednostkę. Po drugie, żadne z tych subsydiów nie zostało ograniczone do produktu objętego postępowaniem. Po trzecie, tylko jedno z tych subsydiów, udzielone GHS, zostało uwarunkowane wynikami wywozu, w rozpatrywanym przypadku – premia udzielona za utrzymanie wzrostu o marginesie subsydium w wysokości 0,05%.
- 51 W związku z tym należy stwierdzić, że przeciwnie, niż to utrzymują skarżące, kalkulacja w przeliczeniu na jednostkę nie byłaby w niniejszej sprawie właściwa.
- 52 Co do tezy skarżących, według których stawkę procentowego cła antysubsydyjnego należy obliczyć poprzez odwołanie się – jako do mianownika – do wartości CIF wywozu produktu objętego postępowaniem, należy na wstępie przypomnieć, że sporne subsydia zostały udzielone spółce jako całości i nie dotyczyły przywozu do Unii, następnie, że wszystkie produkty wytwarzane przez spółkę były subsydiowane podobnie, a wreszcie, że skarżące nie twierdzą, iż subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych zostały uzależnione od wywozu lub ograniczone do produktu objętego postępowaniem.
- 53 Wynika z tego, że w niniejszej sprawie wartość CIF wywozu produktu objętego postępowaniem nie byłaby odpowiednim mianownikiem, przeciwnie niż to twierdzą skarżące.
- 54 Co do odniesienia do obrotu, skarżące w pierwszej kolejności twierdzą, że mianownik jest nieodpowiedni, zważywszy, że wartość obrotu jest zasadniczo niższa od wartości CIF, ponieważ nie obejmuje całości kosztów frachtu i ubezpieczeń zawartych w cenie CIF. Skarżące dodają, że wartość obrotu odnosząca się do sprzedaży wywozowej jest bardzo niewielka [poufne]¹.
- 55 W piśmie z dnia 16 marca 2011 r. Komisja wyjaśniła, że nie posłużyła się wartością obrotu odpowiadającą sprzedaży wywozowej skarżących, wykazaną w ich sprawozdaniach finansowych, lecz łączną wartością ich obrotu, w tym wartością obrotu wywozowego, „po to, aby zapewnić, by wartość obrotu odzwierciedlała całkowitą sprzedaż produktu objętego postępowaniem (a nie kwotę kosztów prac zleconych)”.
- 56 W związku z tym należy oddalić ten element zarzutu.
- 57 W drugiej kolejności skarżące argumentują, że metodologia zastosowana przez Komisję sztucznie powiększyła procent subsydium, ponieważ rzeczywista wartość obrotu skarżących, [poufne], jest niższa od wartości CIF wywożonych produktów. Zdaniem skarżących stanowi to naruszenie art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

1 — Nieujawnione, poufne informacje.

- 58 Zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego kwota cła wyrównawczego nie może przekraczać całkowitej kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych i powinna być niższa od tej kwoty, jeżeli takie niższe opłaty celne są wystarczające do usunięcia szkody dla wspólnotowego przemysłu – co odpowiada tak zwanej regule „lesser-duty”.
- 59 Skarżące zaproponowały w trakcie dochodzenia swoją własną metodologię. W toku postępowania przed Sądem powtórzyły swoją argumentację w tym zakresie.
- 60 Z motywu 369 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „zaproponowana [przez skarżące] metodyka nie jest reprezentatywna, ponieważ połączono w niej obrót i wyprodukowane jednostki tylko w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem, nie biorąc pod uwagę jednostek innych produkowanych produktów”.
- 61 Należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie skarżące nie odpowiadają na argumenty Rady. W pierwszej kolejności należy w tym zakresie wskazać, że skarżące nie poddają dyskusji argumentu Rady, według którego ich metoda łączy dane odnoszące się do wartości obrotu i te odnoszące się do jednostek. W drugiej kolejności skarżące nie kwestionują, że ich metoda łączy ceny rzeczywistej sprzedaży (sprzedaży na rynku wewnętrznym) i [*poufne*] (sprzedaż wywozową) przy obliczaniu części obrotu związanej z produktem objętym postępowaniem. W trzeciej kolejności nie odnoszą się do argumentu Rady, że proponowana metoda oznaczałaby na piątym etapie konieczność rozdziału sztucznie pomniejszonej kwoty subsydiów na sprzedaż wywozową produktu objętego postępowaniem [*poufne*], lecz na cenę CIF, fakturowaną przez tę spółkę z tytułu sprzedaży z przeznaczeniem do Unii. W czwartej kolejności nie odnoszą się do argumentu, zgodnie z którym subsydia należy rozłożyć względem całości sprzedaży, a nie tylko sprzedaży produktu objętego postępowaniem, jak domagają się tego skarżące po to, aby rozłożyć je na ich sprzedaż równomiernie, skoro subsydia nie są ograniczone do produktu objętego postępowaniem.
- 62 W konsekwencji należy stwierdzić, że skarżące nie przedstawiły dowodów wystarczających, by pozbawić wiarygodności dokonanych w zaskarżonym rozporządzeniu ustaleń faktycznych w sprawie mianownika. Tymczasem dowód taki jest wymagany do uznania, że instytucja Unii popełniła oczywisty błąd w ocenie, który może uzasadniać stwierdzenie nieważności aktu (zob. analogicznie wyrok z dnia 10 marca 2009 r., Aker Warnow Werft i Kvaerner/Komisja, T-68/05, Zb.Orz., EU:T:2009:61, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 63 Ponieważ skarżące nie wykazały, że Rada popełniła oczywisty błąd przy obliczaniu kwoty subsydium stanowiącego podstawę do środków wyrównawczych, element zarzutu dotyczący naruszenia art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego należy w konsekwencji oddalić.
- 64 Z całości powyższych rozważań wynika, że rozpatrywane elementy zarzutu są bezzasadne i że zarzut pierwszy należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 6 lit. d), art. 28 i art. 4 rozporządzenia podstawowego

- 65 Rozpatrywany zarzut składa się z dwóch części.
- 66 Pierwsza część dotyczy naruszenia art. 6 lit. d) i art. 28 rozporządzenia podstawowego przez to, że celem ustalenia, czy przyznanie przez Chiny praw do użytkowania gruntów dało skarżącym korzyść, Komisja posłużyła się Tajwanem jako poziomem referencyjnym.
- 67 Druga część zarzutu dotyczy naruszenia art. 4 rozporządzenia podstawowego przez to, że instytucje Unii powinny były orzec o braku jakichkolwiek dowodów szczególności pozyskania przez skarżące praw do użytkowania gruntów.

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej posłużenia się Tajwanem jako właściwym poziomem referencyjnym

- 68 Z motywów 260–262 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Komisja była w świetle art. 6 lit. d) ppkt (ii) rozporządzenia podstawowego zobowiązana do posłużenia się zewnętrznym poziomem referencyjnym, skoro nie istniał rzeczywisty rynek gruntów w Chinach, ani nie był dostępny żaden inny prywatny poziom referencyjny, przez odniesienie do którego Komisja mogłaby określić normalne warunki obowiązujące na rynku rozpatrywanych praw do użytkowania gruntów.
- 69 Na wstępie należy odnotować, że w niniejszej sprawie skarżące nie sprzeciwiają się już wykorzystaniu przez instytucje Unii zewnętrznego poziomu referencyjnego do celów ustalenia, czy przyznanie praw do użytkowania gruntów stanowiło dla skarżących korzyść. W uwagach do dokumentu Komisji w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń z dnia 3 lutego 2011 r. (zwanego dalej „dokumentem w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń”) rząd chiński i skarżące były jeszcze zdania, że w Chinach istnieje rynek gruntów i że chińskie ceny nieruchomości w nowej dzielnicy Zhenjiang i w Suzhou (Chiny) stanowią właściwy poziom referencyjny.
- 70 Powstaje pytanie, czy Komisja, przyjmując Tajwan jako poziom referencyjny, dokonała wyboru oczywiście błędnego.
- 71 Należy przypomnieć, że w dziedzinie środków ochrony handlowej instytucje wspólnotowe dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, które muszą zbadać (wyroki: z dnia 5 czerwca 1996 r., NMB France i in./Komisja, T-162/94, Rec, EU:T:1996:71, pkt 72; z dnia 29 stycznia 1998 r., Sinochem/Rada, T-97/95, Rec, EU:T:1998:9, pkt 51; z dnia 17 lipca 1998 r., Thai Bicycle/Rada, T-118/96, Rec, EU:T:1998:184, pkt 32).
- 72 Swobodne uznanie, którym dysponują instytucje w analizie złożonych sytuacji gospodarczych, obejmuje wybór państwa referencyjnego.
- 73 Korzystanie ze swobodnego uznania nie jest jednak wyjęte spod kontroli sądu. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecnictwem w ramach tej kontroli sąd Unii weryfikuje przestrzeganie zasad postępowania, prawidłowość ustaleń okoliczności faktycznych przyjętych na potrzeby kwestionowanego rozstrzygnięcia, brak oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności oraz brak nadużycia władzy (wyrok z dnia 7 maja 1987 r., NTN Toyo Bearing i in./Rada, 240/84, Rec, EU:C:1987:202, pkt 19; zob. ww. w pkt 71 wyrok Thai Bicycle/Rada, EU:T:1998:184, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 74 W szczególności w odniesieniu do wyboru państwa referencyjnego należy zbadać, czy instytucje Unii nie pominęły istotnych okoliczności na drodze do stwierdzenia adekwatności wybranego państwa oraz czy akta sprawy zostały zbadane z należytą starannością.
- 75 W rozpatrywanej sprawie skarżące twierdzą, w pierwszej kolejności, że instytucje nie posłużyły się najlepszym sobie dostępnym poziomem referencyjnym, to znaczy ceną gruntów w indyjskim stanie Maharasztra (Indie), lecz ceną nabycia gruntu na własność w Tajwanie (zob. motywy 356 i 357 zaskarżonego rozporządzenia), co jest nieodpowiednie w odniesieniu do cen praw do użytkowania gruntów w prowincji Jiangsu w okresie 1995–2000 – okresie, w trakcie którego PKB prowincji Jiangsu równało się PKB Afryki Subsaharyjskiej i kiedy w Tajwanie panowała gospodarka rynkowa.
- 76 Rada uważa, że fakt, iż Tajwan jest gospodarką rynkową, jest w rozpatrywanej sprawie bez znaczenia, ponieważ Komisja jest zobowiązana do wyboru poziomu referencyjnego odzwierciedlającego normalne warunki rynkowe, a jak odnotowano w motywie 356 zaskarżonego rozporządzenia, „normalne jest, że w kategoriach PKB gospodarka nierynkowa znajduje się w tyle za funkcjonującą gospodarką rynkową”.

- 77 W drugiej kolejności, skarżące argumentują, że Komisja nie zapewniła porównywalności pomiędzy prowincją Jiangsu a Tajwanem wybranym jako poziom referencyjny, ponieważ opierając się na sytuacji bieżącej, uznała, że Tajwan i prowincja Jiangsu są podobne, podczas gdy stan Maharasztra jest mniej rozwinięty. Podnoszą w tym względzie, że Komisja nie rozpatrzyła ich argumentu, że poziom referencyjny odpowiedni do ceny, jaką skarżące musiałyby zapłacić za prawa do użytkowania gruntów, powinien uwzględniać warunki rynkowe z momentu przyznania tych praw, a nie aktualne warunki rynkowe, zwłaszcza w odniesieniu do infrastruktury i gęstości zaludnienia. Na poparcie swej argumentacji skarżące powołują sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO z dnia 18 maja 2011 r. w sprawie „Wspólnoty Europejskie i niektóre państwa członkowskie – środki mające wpływ na handel dużymi cywilnymi statkami powietrznymi” (WT/DS316/AB/R) (zwanej dalej „sprawą WE–Airbus”).
- 78 Rada podnosi, że instytucje Unii zbadały dwa kryteria, na których opierają się skarżące, proponując posłużenie się stanem Maharasztra jako zewnętrznym poziomem referencyjnym, to jest gęstość zaludnienia i PKB – lecz okazało się, że stan Maharasztra nie był porównywalny z prowincją Jiangsu.
- 79 Rada uważa za całkowicie bezpodstawną tezę skarżących, iż Komisja nie uwzględniła w trakcie dochodzenia warunków rynkowych z chwili przyznania subsydium, jako że posłużyła się ona Tajwanem jako zewnętrznym poziomem referencyjnym. Na wstępie Rada przypomina, że Komisja nie mogła polegać tylko na danych finansowych, następnie, że PKB i gęstość zaludnienia nie mogły być jedynymi rozstrzygającymi czynnikami, a wreszcie, że wzięto pod uwagę inne czynniki, jak odległość i brak wspólnych cech pomiędzy Indiami a Chinami.
- 80 Odpowiednie motywy zaskarżonego rozporządzenia, dotyczące Tajwanu, brzmią następująco:

„(356) [...] Zdaniem Komisji Tajwan [...] jest odpowiednim zewnętrznym poziomem referencyjnym, co wynika z wszystkich informacji zawartych w dokumentacji, obejmujących (i) poziom rozwoju gospodarczego i strukturę gospodarczą na Tajwanie i w odpowiednich prowincjach chińskich, w których współpracujący producenci eksportujący mają siedziby, (ii) fizyczną bliskość tych dwóch chińskich prowincji i Tajwanu, (iii) wysoki poziom infrastruktury na Tajwanie i w dwóch chińskich prowincjach, (iv) silne powiązania gospodarcze oraz handel transgraniczny między Tajwanem a [Chinami], (v) podobną gęstość zaludnienia w przedmiotowych chińskich prowincjach i na Tajwanie, (vi) podobieństwo rodzaju gruntów oraz transakcji wykorzystanych w celu skonstruowania odpowiedniego poziomu referencyjnego na Tajwanie do tych w [Chinach], a także (vii) wspólne cechy demograficzne, językowe i kulturowe Tajwanu i [Chin]. Ponadto prowincje Jiangsu i Szantung są uważane za wiodące chińskie prowincje pod względem produkcji. Mimo że PKB na mieszkańca Tajwanu i dwóch chińskich prowincji nie jest identyczne, PKB przedmiotowych chińskich prowincji w ostatnich latach dynamicznie rośnie, co oznacza, że doganiają one Tajwan.

Ponadto najnowsze dane wskazują na to, że [Chiny] i Tajwan mają podobne wskaźniki wzrostu realnego PKB [...]. Należy jednak zauważyć, że szczegółowe porównanie pomiędzy PKB gospodarki rynkowej [nierynkowej Chin] a PKB utrwalonej gospodarki rynkowej (Tajwan) nie jest decydujące, ponieważ normalne jest, że w kategoriach PKB gospodarka nierynkowa znajduje się w tyle za funkcjonującą gospodarką rynkową. Ponadto w przypadku gruntów przemysłowych na podaż i popyt może wpływać także wiele innych czynników, takich jak plany zagospodarowania przestrzennego i polityka w dziedzinie środowiska. W rzeczywistości chodzi o to, jakie byłyby »warunki rynkowe występujące« w [Chinach] w odniesieniu do praw użytkowania gruntów, gdyby państwo to posiadało funkcjonującą gospodarkę rynkową; wszelkie dowody wskazują na to, że byłyby one bardzo podobne do tych panujących na Tajwanie.

(357) Na podstawie wszystkich powyższych informacji uznano, że wybrany poziom referencyjny jest zgodny z wymogami Organu Apelacyjnego [WTO] zawartymi w [sprawozdaniu w] sprawie USA przeciwko Softwood Lumber IV (ust. 103), w których stwierdzono, że »wybrany poziom referencyjny musi jednak odnosić się lub nawiązywać do warunków rynkowych występujących

w tym państwie lub być z nimi związany oraz musi odzwierciedlać cenę, jakość, dostępność, zbywalność towaru, transport oraz inne warunki zakupu lub sprzedaży zgodnie z art. 14 lit. d)«. Wszystkie warunki na Tajwanie rzeczywiście odnoszą się do warunków rynkowych występujących w dwóch przedmiotowych chińskich prowincjach. Grunty są dostępne na obszarach o podobnej gęstości zaludnienia, fizyczna bliskość obszarów gwarantuje podobną jakość gruntów, natomiast fakt, że Tajwan i dwie chińskie prowincje mają wspólny język i kulturę, posiadają gospodarkę zorientowaną na wywóz oraz ważne sektory produkcji, potwierdza, że cena, zbywalność i inne warunki zakupu lub sprzedaży gruntów są ściśle powiązane [bardzo podobne]”.

81 Należy w tym względzie zauważyć, że skarżące nie kwestionują ani znaczenia, ani ścisłości dodatkowych czynników przyjętych przez instytucje w motywie 356 zaskarżonego rozporządzenia w celu ustalenia Tajwanu jako właściwego poziomu referencyjnego.

82 Motyw dotyczący Indii w zaskarżonym rozporządzeniu brzmi następująco:

„(361) Jak opisano już w motywie 359, w Chinach nie istnieje funkcjonujący rynek gruntów. W związku z powyższym zastosowanie obecnych cen [praw do użytkowania] gruntów jako poziomu referencyjnego nie jest właściwe. Producenci eksportujący opierali swoje twierdzenie na tym, że ceny gruntów w indyjskim stanie Maharasztra mogą zostać zastosowane jako poziom referencyjny poprzez porównanie PKB na mieszkańca i gęstości zaludnienia w tym stanie w momencie zakupu praw do użytkowania gruntów. Jak wyjaśniono powyżej, Komisja uważa, że PKB na mieszkańca i gęstość zaludnienia nie mogą być jedynymi czynnikami decydującymi o wyborze państwa/regionu w celu zastosowania zewnętrznego poziomu referencyjnego. W każdym wypadku metodyka zaproponowana przez współpracujących producentów eksportujących nie jest spójna z ich twierdzeniami. W OD [okresie objętym dochodzeniem] dochód na mieszkańca w Bombaju, stolicy stanu Maharasztra i zdecydowanie najbardziej rozwiniętym obszarze stanu, wyniósł 2 675 USD (1,28 lakhów INR) [na mieszkańca] i był de facto niższy niż średnia dla Chin wynosząca 3 529 USD, [...] a tym bardziej niższy niż PKB na mieszkańca w wysoko rozwiniętych regionach Szantung i Jiangsu (odpowiednio 5 255 USD i 6 550 USD). Również gęstość zaludnienia nie jest sama w sobie decydującym czynnikiem, ale należy odnotować, że wynosi ona 314 [osób]/km² w stanie Maharasztra, 736 [osób]/km² w Jiangsu i 600 [osób]/km² w [prowincji] Szantungu, tzn. nie jest na tym samym poziomie. Ponadto inne czynniki, takie jak fizyczna bliskość i cechy wspólne dla Indii i Chin pozwalają wyciągnąć wniosek, że poziom odniesienia ze stanu Maharasztra nie odnosi się i nie nawiązuje do warunków rynkowych panujących w Chinach ani nie jest z nimi związany. Z przyczyn wyjaśnionych w motywie 357 Komisja podtrzymuje stanowisko, że ceny z Tajwanu stanowią zdecydowanie bardziej odpowiedni zewnętrzny poziom referencyjny”.

83 Z powyższego motywu wynika, że instytucje Unii przeprowadziły pogłębione badanie propozycji alternatywnej do wyboru Tajwanu jako państwa referencyjnego. Instytucje Unii zbadały bowiem poziom PKB, a także gęstość zaludnienia w Indiach, jak sugerowały skarżące. Co więcej, instytucje Unii wyłożyły w sposób przekonujący racje, dla których Indie nie zostały przyjęte jako państwo referencyjne.

84 Niemniej jednak trzeba w tym względzie przypomnieć, że skarżące wskazały, iż Komisja nie rozpatrzyła ich argumentu, że poziom referencyjny odpowiedni do ceny, jaką skarżące musiałyby zapłacić za prawa do użytkowania gruntów, powinien uwzględniać warunki rynkowe z momentu przyznania tych praw, a nie aktualne warunki rynkowe. Na poparcie swej argumentacji skarżące powołują sprawozdanie Organu Apelacyjnego WTO w sprawie WE–Airbus.

- 85 Po pierwsze, nie można uznać argumentu skarżących dotyczącego zastosowania w niniejszej sprawie rozwiązania przyjętego w sprawie WE-Airbus. Należy zauważyć, jak słusznie uczyniła to Rada, że sprawa ta nie dotyczyła wyboru właściwego poziomu referencyjnego w celu ustalenia kwoty przyznanej korzyści.
- 86 Po drugie, należy zauważyć, że skarżące nie twierdzą, iż nierozpatrzenie przez Komisję ich argumentu uniemożliwiło im skuteczne przedstawienie ich punktu widzenia lub naruszyło ich prawa do obrony.
- 87 Po trzecie, nie można przyjąć tezy, zgodnie z którą Komisja powinna była wziąć pod uwagę warunki rynkowe w państwie referencyjnym na moment przyznania praw do użytkowania gruntów, w rozpatrywanej sprawie w okresie od roku 1995 do roku 2000, a nie warunki panujące aktualnie, w momencie prowadzenia dochodzenia.
- 88 Należy stwierdzić, że skarżące kwestionują w istocie dokonaną przez instytucje Unii wykładnię wyrażenia „aktualne warunki rynkowe” zawartego w art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego.
- 89 Zgodnie z brzmieniem art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego:
- „[...] Odpowiedniość wynagrodzenia jest określona w odniesieniu do aktualnych warunków rynkowych w stosunku do przedmiotowego produktu lub usługi w kraju dostawy lub nabycia, włączając cenę, jakość, dostępność, zbywalność towaru, transport oraz inne warunki zakupu lub sprzedaży.
- Jeżeli nie istnieją takie aktualne warunki rynkowe w stosunku do przedmiotowego produktu lub usługi w kraju dostawy lub nabycia, które mogą być stosowane jako właściwe wskaźniki, stosuje się następujące zasady:
- [...]
- (ii) w stosownych okolicznościach stosowane są warunki istniejące na rynku innego kraju lub na światowym rynku, które są dostępne dla odbiorców”.
- 90 Z brzmienia tego artykułu nie wynika, by Komisja była zobowiązana do uwzględnienia warunków rynkowych w państwie referencyjnym z momentu przyznania praw do użytkowania gruntów, a nie warunków aktualnych.
- 91 W konsekwencji z całości powyższych rozważań wynika, że należy oddalić element zarzutu dotyczący naruszenia art. 6 lit. d) rozporządzenia podstawowego.
- 92 W odniesieniu do zarzucanego naruszenia art. 28 rozporządzenia podstawowego, zatytułowanego „Odmowa współpracy” należy stwierdzić, że ten element zarzutu bez wątpienia nie został umotywowany. W pkt 45 skargi skarżące podnoszą jedynie, że „wybierając w dochodzeniu Tajwan jako najlepszy istniejący poziom referencyjny Komisja nie zapewniła porównywalności [...] naruszając [tym samym] art. 28 (użycie najlepszych dostępnych danych)”.
- 93 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i art. 44 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem skarga powinna zawierać zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów. Przedstawienie zarzutów, o którym mowa, winno być wystarczająco jasne i precyzyjne, by umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi wydanie orzeczenia w przedmiocie skargi, ewentualnie także bez jakichkolwiek informacji dodatkowych. Skarga winna zatem wyjaśniać, na czym polega zarzut, na którym się opiera, ponieważ samo abstrakcyjne wskazanie tego zarzutu nie czyni zadość wymogom regulaminu (wyroki: z dnia 12 stycznia 1995 r., Viho/Komisja, T-102/92, Rec, EU:T:1995:3, pkt 68; z dnia 14 maja 1998 r., Mo och Domsjö/Komisja, T-352/94, Rec, EU:T:1998:103, pkt 333; z dnia 12 października 2011 r., Association belge des

consommateurs Test-Achats/Komisja, T-224/10, Zb.Orz., EU:T:2011:588, pkt 71). Ponieważ skarżące w żaden sposób nie objaśniły postawionego przez siebie zarzutu naruszenia art. 28 rozporządzenia podstawowego, zarzut ten należy uznać za niedopuszczalny.

- 94 Tytułem uzupełnienia należy wskazać, że art. 28 rozporządzenia podstawowego upoważnia instytucje do odwołania się do dostępnych danych, nie zobowiązując ich jednak do sięgnięcia po najlepsze dostępne dane.
- 95 W związku z tym należy oddalić pierwszą część zarzutu drugiego.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej zarzucanego braku dowodu szczególności

- 96 Skarżące twierdzą w istocie, że nie istnieje jakikolwiek dowód szczególności nabycia przez nie praw do użytkowania gruntów, a w konsekwencji, że wyciągając odmienny wniosek, instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych sprawy i naruszyły art. 4 rozporządzenia podstawowego.
- 97 Motywy zaskarżonego rozporządzenia dotyczące szczególności subsydium w przedmiocie praw do użytkowania gruntów brzmią następująco:

„(252) Zwrócono się do rządu [chińskiego] o przedstawienie informacji na temat kryteriów kwalifikowalności do otrzymania tego subsydium i na temat korzystania z subsydium, aby można było ustalić, w jakim zakresie dostęp do subsydium jest ograniczony do niektórych przedsiębiorstw i czy jest ono szczególne w rozumieniu art. 4 rozporządzenia podstawowego. Rząd [chiński] nie dostarczył takich informacji. Komisja, mając na uwadze art. 4 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym każde ustalenie szczególności powinno być »wyraźnie umotywowane« na podstawie konkretnych dowodów, musiała zatem oprzeć swoje ustalenia na dostępnym stanie faktycznym zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego. Zaznacza się, iż art. 28 ust. 6 stanowi, że »jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje częściowo, uniemożliwiając ujawnienie istotnych informacji, wynik może być dla strony mniej korzystny, niż gdyby współpracowała«. Fakty wzięte pod uwagę obejmują następujące elementy:

(253) Dowód szczególności przedstawiony przez skarżących.

(254) Ustalenia (zob. motywy 77 i 78), zgodnie z którymi subsydia szczególne są kierowane do sektora papierniczego za pośrednictwem szczególnego planu sektorowego, tj. planu dotyczącego produkcji papieru. W tym zakresie odnotowano, że w art. 7–11 powyższego planu przedstawiono szczególne zasady dotyczące kształtu sektora poprzez wskazanie, które rodzaje działalności w zakresie przemysłu papierniczego powinny być zakładane w różnych regionach geograficznych kraju.

(255) Dowód (zob. motyw 76), że przemysł papierniczy jest »przemysłem promowanym« (decyzja nr 40).

(256) Ustalenia (zob. motywy 260–262), że w Chinach nie istnieje funkcjonujący rynek gruntów.

(257) Ustalenia pochodzące od współpracujących producentów eksportujących, potwierdzone w równoległym dochodzeniu antydumpingowym, że grunty zostały im przydzielone w związku z projektami w zakresie produkcji papieru [...].

- (258) W świetle powyższego oraz przy braku jakiejkolwiek współpracy ze strony rządu [chińskiego] dostępne dowody wskazują, że subsydia przyznawane przedsiębiorstwom z sektora papierniczego nie są powszechnie dostępne i tym samym są szczególne w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego. W świetle odmowy współpracy ze strony rządu [chińskiego] nie ma podstaw, by sądzić, iż kwalifikowalność do subsydium jest oparta na obiektywnych kryteriach i warunkach zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego.
- (259) W konsekwencji subsydium należy uznać za subsydium stanowiące podstawę środków wyrównawczych”.
- 98 W tym względzie należy zauważyć, że skarżące nie kwestionują ustaleń zawartych w motywach 252–259 zaskarżonego rozporządzenia, które doprowadziły instytucje Unii do wniosku, że przyznane przez rząd chiński prawa do użytkowania gruntów były szczególne.
- 99 Skarżące stwierdzają jedynie, że „prawa do użytkowania gruntów są dostępne dla wszystkich spółek w Chinach, bez wyjątku [...] gdyż sprzedaż [tych praw] nie ma na celu, zgodnie z prawem i według praktyki, przyznania korzyści jednemu przedsiębiorstwu, grupie przedsiębiorstw lub sektorów przemysłu” i że „[są one] sprzedawane składającemu najwyższą ofertę, a jeśli nie ma dostatecznie wielu oferentów lub gdy oferty są zbyt niskie, do sprzedaży nie dochodzi”.
- 100 Uwagi te nie są w stanie podważyć ustaleń instytucji Unii.
- 101 Skarżące twierdzą, że dowody przedłożone przez nie Komisji w toku dochodzenia wykazywały, iż „w Chinach nie ma jednego i zunifikowanego systemu rządzącego sprzedażą i zakupem praw do użytkowania gruntów obejmującego całość terytorium Chin i że każda sprzedaż jest dokonywana według niedyskryminacyjnej procedury przetargu, aukcji lub wpisu na listę”.
- 102 Skarżące uważają ponadto, że przedstawiły wszelkie dowody dotyczące zakupu i sprzedaży praw do użytkowania gruntów w Chinach, to znaczy mechanizmy rządzące prawami do użytkowania gruntów i reguły odnoszące się do określania wartości mającej zastosowanie przy sprzedaży.
- 103 Jako że skarżące ograniczają się do wyrażenia swego stanowiska za pośrednictwem załączników, argumenty te należy uznać za niedopuszczalne na podstawie art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania. W tym względzie należy bowiem przypomnieć, że jakkolwiek sama skarga może zostać w poszczególnych swoich punktach wsparta lub uzupełniona odesłaniami do poszczególnych fragmentów dokumentów do niej załączonych, to jednak ogólne odesłanie do innych dokumentów, nawet do załączników do skargi, nie może zastąpić braku istotnych elementów argumentacji prawnej, które muszą być zawarte w samej skardze (postanowienie z dnia 21 maja 1999 r., *Asia Motor France i in./Komisja*, T-154/98, *Zb.Orz.*, EU:T:1999:109, pkt 49).
- 104 Skarżące argumentują, że przeprowadzona przez Radę analiza szczególności subsydium nie jest zgodna z obowiązującymi normami w zakresie badania i uzasadnienia, ponieważ Komisja oparła swoją ocenę na tym, iż rząd chiński nie dostarczył informacji na temat kryteriów kwalifikowalności do otrzymania tego subsydium (zob. motyw 252 zaskarżonego rozporządzenia), nie wskazując jednakże informacji, które nie zostały dostarczone.
- 105 Argumentu tego nie można uznać, gdyż motyw 248 zaskarżonego rozporządzenia, odpowiadający pkt 226 dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, opisał dowody, które Komisja na próżno usiłowała otrzymać z Chin.

106 Z motywu tego wynika bowiem:

„W skardze przedstawiono zarzut, że rząd [chiński] przyznał prawa do użytkowania gruntów współpracującym eksporterom za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. W odpowiedzi rząd [chiński] dostarczył ustawę o zarządzaniu gruntami i przepisy w sprawie przypisania prawa do użytkowania będących własnością państwa gruntów pod budowę poprzez zaproszenie do przetargów, aukcje i notowania, nr 39 z dnia 28 września 2007 r. Rząd [chiński] odmówił przedstawienia jakichkolwiek danych dotyczących faktycznej ceny praw do użytkowania gruntów, minimalnych poziomów referencyjnych dla cen gruntów, które – jak twierdził – istnieją, sposobu oceny minimalnych poziomów referencyjnych dla cen gruntów, czy też metodyki stosowanej w przypadku wyłączenia dawnych użytkowników gruntów”.

107 Motyw 252 zaskarżonego rozporządzenia stanowi wniosek z przepisów tego rozporządzenia zawartych pod tytułem „Przyznawanie prawa do użytkowania gruntów”, a zatem nie musi zawierać opisu rodzajów informacji nieprzekazanych przez rząd chiński.

108 Skarżące utrzymują, że dochodzenie nie mogło dowieść, iż sytuacja w nowej dzielnicy Zhenjian i w parku przemysłowym w Suzhou co do przyznawania i kosztu praw do użytkowania gruntów różni się od sytuacji panującej poza tymi strefami.

109 W tym względzie należy wskazać, jak słusznie uczyniła to Rada, że uwagi na temat specyfiki regionalnej są pozbawione znaczenia, jako że instytucje Unii nie stwierdziły, że przyznanie praw do użytkowania gruntów było szczególne dla tych regionów.

110 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że należy oddalić drugą część rozpatrywanego zarzutu.

111 Dlatego też należy oddalić zarzut drugi w całości.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 4 rozporządzenia podstawowego

112 W motywie 125 zaskarżonego rozporządzenia Rada stwierdziła:

„Program dotyczy przedsiębiorstw będących rezydentami w Chinach, które są udziałowcami w innych przedsiębiorstwach będących rezydentami Chin. Pierwsze z nich są uprawnione do zwolnienia z podatku od dochodów z określonych dywidend wypłacanych przez te drugie przedsiębiorstwa”.

113 Z motywu 127 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „[p]rzedmiotowy program zapewnia korzyść wszystkim przedsiębiorstwom będącym rezydentami, które są udziałowcami innych przedsiębiorstw będących rezydentami w Chinach”.

114 Zgodnie z motywem 129 zaskarżonego rozporządzenia:

„W deklaracji podatkowej współpracujących producentów eksportujących znajduje się kwota zwolniona z podatku dochodowego. Kwota ta jest określana jako [»]dywidendy, premie i inne dochody z inwestycji kapitałowych kwalifikujących się rezydentów i przedsiębiorstw[«] zgodnie z warunkami zawartymi w załączniku 5 do deklaracji podatkowej (coroczna deklaracja preferencji podatkowych). Od tych kwot właściwe przedsiębiorstwa nie płacili podatku dochodowego”.

115 Rada uznała, w pierwszej kolejności, że program ten jest szczególny w rozumieniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, „biorąc pod uwagę fakt, że w samych przepisach, na podstawie których działa organ przyznający subsydlum, ograniczono dostęp do tego programu wyłącznie do

przedsiębiorstw będących rezydentami w Chinach uzyskujących dochody z tytułu dywidend od innych przedsiębiorstw będących rezydentami w Chinach, w przeciwieństwie do tych przedsiębiorstw, które inwestują w przedsiębiorstwa zagraniczne” (zob. motyw 132 zaskarżonego rozporządzenia).

116 W drugiej kolejności, w motywie 133 zaskarżonego rozporządzenia Rada uznała:

„[B]iorąc pod uwagę, że na podstawie rozdziału 4 [chińskiej] ustawy [...] o podatku dochodowym od przedsiębiorstw wszystkie powyższe programy podatkowe są zarezerwowane wyłącznie dla ważnych sektorów i projektów wspieranych lub promowanych przez państwo zgodnie z art. 25, również ten program jest szczególny, ponieważ jest on zarezerwowany wyłącznie dla niektórych przedsiębiorstw i sektorów klasyfikowanych jako promowane, takich jak sektor produkcji papieru powlekanego [powlekanego]. W rozumieniu Komisji Rada Państwowa w decyzji nr 40 (art. 14) i w katalogu restrukturyzacji przemysłowej przedstawia zasady i klasyfikację pozwalające na uznanie przedsiębiorstwa za promowane. Ponadto brak obiektywnych kryteriów w celu ograniczenia kwalifikowalności i brak rozstrzygającego dowodu dla uznania, że uprawnienie jest automatyczne zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Chociaż niektóre przepisy administracyjne zostały faktycznie zgromadzone podczas wizyty u producentów eksportujących, odmowa współpracy ze strony rządu [chińskiego] nie pozwala na ocenę istnienia takich obiektywnych kryteriów”.

117 W rozpatrywanej sprawie skarżące twierdzą, w pierwszej kolejności, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając sporny chiński program za szczególny z tego względu, że właściwy organ ograniczył wynikające z niego korzyści do przedsiębiorstw będących chińskimi rezydentami, które otrzymywały dywidendy od innych przedsiębiorstw będących chińskimi rezydentami, w odróżnieniu od przedsiębiorstw inwestujących w przedsiębiorstwa zagraniczne.

118 Należy stwierdzić, że zdaniem skarżących instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie przy zastosowaniu art. 4 ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego, który stanowi, że „jeżeli organ przyznający lub ustawodawstwo, na podstawie którego działa organ przyznający, wyraźnie ogranicza dostęp do subsydiów niektórym przedsiębiorstwom, subsydium takie jest szczególne”.

119 W tym zakresie skarżące argumentują, że program podatkowy pozwala uniknąć podwójnego opodatkowania w Chinach, ponieważ dywidendy otrzymane przez spółkę będącą rezydentem, jeżeli są one wypłacane przez spółkę będącą rezydentem także poddaną chińskiej jurysdykcji podatkowej, mogą zostać odliczone od dochodów podlegających opodatkowaniu. Jeżeli natomiast dywidendy pochodzą z zagranicznych inwestycji niepodlegających chińskiej jurysdykcji podatkowej, nie mogą one zostać odliczone od dochodów podlegających opodatkowaniu.

120 Tytułem informacji należy przypomnieć, że w motywie 338 zaskarżonego rozporządzenia Rada wskazała, iż „[w] odniesieniu do twierdzenia, że celem tej zachęty [podatkowej, która prowadzi do utraty dochodów władz publicznych] jest uniknięcie podwójnego opodatkowania, należy zauważyć, że choć w Porozumieniu w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych stwierdzono, że członkowie WTO mogą wprowadzać środki mające na celu uniknięcie podwójnego opodatkowania (zob. Porozumienie w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych, załącznik I, przypis 59), zapis ten stanowi »obronę pozytywną« i nie przedstawiono konkretnych dowodów uzasadniających twierdzenie, że dywidendy przedsiębiorstw będących i niebędących rezydentami są traktowane w odmienny sposób z powodu prawnych zobowiązań przyjętych przez [Chiny] w ramach odpowiednich dwustronnych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartych z państwami trzecimi”.

121 W rozpatrywanej sprawie należy zauważyć, jak słusznie uczyniła to Rada, że w ramach niniejszej skargi skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu pisemnego lub komentarza uzasadniającego tezę, że „[sporny] program podatkowy pozwala uniknąć podwójnego opodatkowania w Chinach”.

122 Tezę tę należy zatem na podstawie art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania uznać za niedopuszczalną.

- 123 Tytułem uzupełnienia należy wskazać, że art. 26 chińskiej ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw (zwanej dalej „UPDP”) zawarty jest w rozdziale 4 tej ustawy, dotyczącym preferencji podatkowych. Jeżeli, jak to podnoszą skarżące, sporny program podatkowy ma na celu „uniknięcie podwójnego opodatkowania”, ciekawe, że art. 26 UPDP nie znalazł się w innym rozdziale tej ustawy.
- 124 Skarżące twierdzą, w drugiej kolejności, że Rada nie przedstawiła żadnego wyjaśnienia powodów, dla których uznała, że wszystkie programy zawarte w rozdziale 4 UPDP są zarezerwowane dla sektorów promowanych. Dodają, że art. 26 UPDP w rzeczywistości nie wyklucza sektorów przemysłu z korzystania ze spornego zwolnienia i że art. 25 tej ustawy jest pozbawiony jakiegokolwiek znaczenia dla sprawy.
- 125 Rada, popierana przez Komisję, argumentuje, że skarżące nie przedstawiły w skardze żadnego wyjaśnienia na temat powodów, dla których art. 26 UPDP nie należy czytać w świetle art. 25 UPDP, lecz tylko odesłały do wyjaśnień przedstawionych Komisji w trakcie dochodzenia.
- 126 W tym względzie należy stwierdzić, że skarżące uznają w replice, iż instytucje dokonały błędnej wykładni art. 25 UPDP i 26 UPDP. Fakt, że oba te artykuły są objęte jednym rozdziałem zatytułowanym „Preferencyjne traktowanie podatkowe”, nie oznacza ich zdaniem, że ograniczenia mające zastosowanie do preferencyjnego programu w zakresie podatku dochodowego na podstawie art. 25 UPDP mają zastosowanie również do zwolnienia przewidzianego w art. 26 tej ustawy. Na rozprawie wyjaśniły, że art. 25 UPDP nie jest „przepisem parasolowym” w rozdziale 4 i że w związku z tym art. 25 UPDP i 26 UPDP należy odczytywać jako odrębne. Przeciwnie niż to twierdzi Rada, według skarżących nie jest to nowy argument, lecz rozwinięcie argumentu już przedstawionego.
- 127 Należy wskazać, że skarżące ograniczają się do odesłania do wyjaśnień przedstawionych Komisji w trakcie dochodzenia i na poparcie swojej argumentacji nie przedstawiają żadnego dowodu.
- 128 W replice skarżące podnoszą również, że w motywie 133 zaskarżone rozporządzenie przyjmuje wykładnię art. 26 UPDP opartą jedynie na tezie, iż władze chińskie nie współpracowały (motyw 133 zdanie ostatnie).
- 129 Ze względu na powyższe należy zbadać dokonaną przez instytucje Unii analizę związku między art. 25 UPDP i 26 UPDP po to, aby stwierdzić, czy instytucje te przyjęły błędną wykładnię art. 26 UPDP, u której podstaw leży zarzucana odmowa współpracy władz chińskich.
- 130 Artykuł 25 UPDP przewiduje, że „[p]referencyjne opodatkowanie dochodów jest przyznawane sektorom i projektom wspieranym i promowanym przez państwo”.
- 131 Artykuł 26 UPDP brzmi następująco:
- „Wolne od podatku są następujące dochody:
- [...]
- 2) Dywidendy, premie i inne dochody z inwestycji kapitałowych kwalifikujących się spółek będących rezydentami”.
- 132 Z pkt 111 dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń, potwierdzonego w motywie 133 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że Komisja ujęła swoją analizę związku między art. 25 UPDP i 26 UPDP w następujących słowach:
- „Ponadto, biorąc pod uwagę, że na podstawie rozdziału 4 [chińskiej] ustawy [...] o podatku dochodowym od przedsiębiorstw wszystkie powyższe programy podatkowe są zarezerwowane wyłącznie dla ważnych sektorów i projektów wspieranym lub promowanym przez państwo zgodnie

z art. 25, również ten program jest szczególnie, ponieważ jest on zarezerwowany wyłącznie dla niektórych przedsiębiorstw i sektorów klasyfikowanych jako promowane, takich jak sektor produkcji papieru powleczonego [powlekanego]. W rozumieniu Komisji Rada Państwowa w decyzji nr 40 (art. 14) i w katalogu restrukturyzacji przemysłowej przedstawia zasady i klasyfikację pozwalające na uznanie przedsiębiorstwa za promowane. Ponadto brak obiektywnych kryteriów w celu ograniczenia kwalifikowalności i brak rozstrzygającego dowodu dla uznania, że uprawnienie jest automatyczne zgodnie z art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Chociaż [bowiem] niektóre przepisy administracyjne zostały faktycznie zgromadzone podczas wizyty u producentów eksportujących, odmowa współpracy ze strony rządu [chińskiego] nie pozwala na ocenę istnienia takich obiektywnych kryteriów”.

- 133 Z pkt 109 dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń potwierdzonego w motywie 131 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że rząd chiński nie przekazał informacji dotyczących obiektywnych kryteriów kwalifikowalności:

„Zwrócono się do rządu [chińskiego] o przedstawienie informacji na temat kryteriów kwalifikowalności do otrzymania tego subsydium i na temat korzystania z tego subsydium, aby można było ustalić, w jakim zakresie dostęp do subsydium jest ograniczony do niektórych przedsiębiorstw i czy jest ono szczególnie w rozumieniu art. 4 rozporządzenia podstawowego. Rząd [chiński] nie dostarczył takich informacji. Komisja, mając na uwadze art. 4 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z którym każde ustalenie szczególności powinno być »wyraźnie umotywowane« na podstawie konkretnych dowodów, musiała zatem [...] oprzeć swoje ustalenia na dostępnym stanie faktycznym zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego”.

- 134 Uwagi rządu chińskiego z dnia 3 marca 2011 r. na temat dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń zostały ujęte w motywie 339 zaskarżonego rozporządzenia:

„Stwierdzono także, że program nie ma żadnego zastosowania dla przedsiębiorstw i gałęzi przemysłu zaklasyfikowanych jako »wspierane przez państwo«, ale z definicji stosuje się do wszystkich przedsiębiorstw będących rezydentami. Rząd [chiński] stwierdził także, że zgodnie z art. 2 ust. 2 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych wprowadzanie mających zastosowanie ogólne stawek podatkowych nie może zostać uznane za subsydium szczególne. Stwierdzono zatem, że kryteria kwalifikowalności do tego programu są obiektywne i szczegółowo zdefiniowane oraz że uprawnienie jest automatyczne, a zatem program nie może zostać uznany za szczególnie w świetle przepisów art. 2 ust. 1 lit. b) Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych oraz art. 4 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego”.

- 135 Wobec braku konkretnego dowodu na poparcie ich twierdzeń zawartych w uwagach z dnia 3 marca 2011 r., w motywie 340 zaskarżonego rozporządzenia instytucje Unii rozstrzygnęły kwestię szczególnego charakteru programu subsydyjnego następująco:

„Twierdzenia te musiały zostać odrzucone. W tym względzie należy zauważyć, że przepisy prawa regulujące ten program znajdują się w rozdziale 4 »Preferencyjne traktowanie podatkowe« ustawy o podatku dochodowym od przedsiębiorstw, w którym przewidziane zostały szczególne zachęty podatkowe dla ważnych gałęzi przemysłu i projektów wspieranych lub promowanych przez państwo. Jak wyjaśniono powyżej, w tych warunkach korzyści z programu mają charakter szczególnie w rozumieniu art. [4] ust. 2 lit. a) rozporządzenia podstawowego. W toku dochodzenia nie stwierdzono obiektywnych kryteriów dotyczących ograniczenia kwalifikowalności ani ostatecznego dowodu pozwalającego stwierdzić, że kwalifikowalność jest automatyczna. W odniesieniu do twierdzeń dotyczących art. 2 ust. 2 Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych należy odnotować, że obecny program nie odnosi się do ustalania ogólnie stosowanych stawek podatkowych, ale do istnienia zwolnienia z podatku od pewnego rodzaju dochodów pewnego rodzaju przedsiębiorstw”.

136 Należy przypomnieć, że to do skarżących należy przedstawienie dowodów przeciwnych. Niemniej jednak z ich uwag do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń wynika, że skarżące nie były w stanie przedstawić dowodów, które mogłyby pozbawić wiarygodności ocenę faktów przyjętą w zaskarżonym rozporządzeniu.

137 W pkt 2.3 uwag do dokumentu w przedmiocie ujawnienia ostatecznych ustaleń skarżące wskazały, co następuje:

„Nie ma [...] »dowodu konkretnego i niewątpliwego« na związek między spornym programem podatkowym a art. 25, zgodnie z którym brak opodatkowania dywidend dystrybuowanych przez przedsiębiorstwa będące rezydentami miał być przyznawany wyłącznie wspieranym programom. Wręcz przeciwnie, z brzmienia cytowanych wyżej przepisów ustawy o podatku dochodowym wynika, że sporny reżim jest stosowany w sposób ogólny i bez wyjątku w całym Chinach na podstawie obiektywnych kryteriów, to znaczy kryterium pochodzenia dywidend. Komisja myli się zatem, uznając ten reżim za szczególny”.

138 Ze względu na powyższe okazuje się, że skarżące nie przedstawiły dostatecznych dowodów pozbawiających wiarygodności oceny faktów przyjęte w zaskarżonym rozporządzeniu co do związku między art. 25 i 26 UPDP. Skoro zatem instytucje Unii nie popełniły żadnego błędu w ocenie przy zastosowaniu art. 4 rozporządzenia podstawowego, należy oddalić ten element zarzutu.

139 Z całości powyższych rozważań wynika, że zarzut trzeci należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego

140 Skarżące twierdzą, że przy wykładni art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego instytucje Unii w istocie popełniły oczywisty błąd w ocenie, przyjmując, że okres normalnej amortyzacji w danym sektorze przemysłu wynosił 15 lat, ponieważ instytucje te nie posłużyły się okresem amortyzacji z ksiąg rachunkowych skarżących i ponieważ nie miały one powodu poszukiwać innych źródeł po to, by ustalić okres amortyzacji przez odniesienie do okresów amortyzacji obowiązujących w przemyśle Unii.

141 W tym względzie skarżące odnotowują, że zwykłą praktyką Komisji jest obliczanie okresu amortyzacji w danym sektorze przemysłu na podstawie okresu amortyzacji stosowanego przez eksporterów objętych postępowaniem, a nie przez odniesienie do praktyki innych zainteresowanych osób.

142 Zatem skarżące podnoszą, że normalny okres amortyzacji w tym sektorze powinien zostać ustalony na [poufne] lat, według średniej arytmetycznej, a na [poufne] lat, według średniej ważonej. Skarżące sprzeciwiają się temu, by ustalać wartość średnią pomiędzy okresem amortyzacji w Chinach i okresem amortyzacji obowiązującym u producentów Unii lub w przemyśle Unii.

143 Skarżące twierdzą także, że w swoim stanowisku Komisja podała uzasadnienie inne od przedstawionego przez siebie podczas dochodzenia i że w konsekwencji trudno było ustalić, przez odniesienie do czego obliczany jest okres amortyzacji.

144 Rada twierdzi, że celem obliczenia okresu amortyzacji mającego zastosowanie w przemyśle papierniczym Komisja odwołała się do średniej arytmetycznej okresów amortyzacji wskazanych przez producentów współpracujących i producentów Unii, dającym jako wynik średni okres wynoszący 15 lat (zob. motyw 344 zaskarżonego rozporządzenia).

- 145 Rada podnosi, że skarżące ograniczają się do powtórzenia argumentów wysuniętych w trakcie dochodzenia, że nie wskazały okresu amortyzacji wynoszącego [poufne] lat, lecz okres od [poufne] do [poufne] lat, i że nie wykazują, że instytucje Unii stosowały stałą praktykę w okresach poprzedzających, która to praktyka nie ustanawiałaby poza tym prawnego obowiązku dokonywania w taki sam sposób oceny wszelkich przyszłych przypadków.
- 146 Należy wskazać, że skarżące kwestionują, po pierwsze, podstawę obliczenia okresu amortyzacji, a po drugie, wynik tego obliczenia.
- 147 Po pierwsze, co do podstawy obliczenia okresu amortyzacji należy przypomnieć, że art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przewiduje:
- „Jeżeli subsydium może być związane z nabyciem lub nabyciem w przyszłości środków trwałych, kwota subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych jest wyliczona poprzez rozłożenie subsydium na okres, który odzwierciedla normalną amortyzację takich aktywów w danym przemyśle”.
- 148 Z przepisu tego wynika, że okres amortyzacji środków trwałych jest ustalany dla danego przemysłu, to znaczy przemysłu cienkiego papieru powlekanego, którego nie mogą reprezentować tylko skarżące.
- 149 Jak wynika z motywu 344 zaskarżonego rozporządzenia:
- „Okres amortyzacji zgłoszony przez APP określono dla celów księgowych i finansowych. Okresy amortyzacji zgłoszone przez pozostałych współpracujących producentów eksportujących i przemysł unijny były inne. W związku z powyższym Komisja, zgodnie ze swoją zwyczajową praktyką i z art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, zastosowała do celów tej kalkulacji jako okres użytkowania urządzeń okres 15 lat, który w przemyśle tym jest uznawany za »normalny« okres amortyzacji”.
- 150 Okoliczności, że instytucje wzięły w tym zakresie pod uwagę przemysł Unii oraz współpracujących producentów eksportujących, nie można uznać za popełniony przez instytucje Unii oczywisty błąd w ocenie.
- 151 Należy zważyć, że jeżeli instytucje Unii musiałyby obliczać normalny okres amortyzacji tylko na podstawie informacji księgowych lub finansowych skarżących, wynikałoby z tego, że okres ten jest dłuższy w porównaniu z rzeczywistym, czego konsekwencją byłoby pomniejszenie kwoty subsydium.
- 152 Jeżeli chodzi o powołaną przez skarżące na poparcie ich argumentacji praktykę decyzyjną Komisji, trzeba przypomnieć, że nie ustanawia ona ram prawnych dla ustalania normalnego okresu amortyzacji, ponieważ w dziedzinie ochrony konkurencji Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania, w ramach którego nie jest związana ocenami, jakich dokonała wcześniej.
- 153 Niemniej jednak należy podkreślić, że Komisja jest zobowiązana do respektowania zasad ogólnych prawa Unii, wśród których znajduje się zasada równego traktowania, w myśl której Komisja nie może traktować porównywalnych sytuacji w różny sposób lub różnych sytuacji w ten sam sposób, chyba że takie traktowanie jest obiektywnie uzasadnione (zob. analogicznie wyrok z dnia 28 czerwca 1990 r., Hoche, C-174/89, Rec, EU:C:1990:270, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 154 Z analizy przytoczonych przez skarżące przykładów wynika, że Komisja mogła obliczyć normalny okres amortyzacji na różne sposoby. W sprawie, w której wydano rozporządzenie Rady (WE) nr 1599/1999 z dnia 12 lipca 1999 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na drut ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej pochodzący z Indii oraz kończące postępowanie dotyczące przywozu drutu ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej pochodzącego z Republiki Korei (Dz.U. L 189, s. 1) Komisja obliczyła normalny okres amortyzacji w oparciu o wszystkich indyjskich współpracujących producentów eksportujących (motyw 25). W sprawie, w której wydano decyzję Komisji nr 842/2002/EWWiS z dnia 21 maja

2002 r., zmieniającą decyzję nr 284/2000/EWWiS nakładającą ostateczne cło wyrównawcze na przywóz określonych wyborów walcowanych płaskich, ze stali węglowej lub stali niestopowych, o szerokości co najmniej 600 milimetrów, nieplaterowanych i niepowlekanych, w kręgach, walcowanych na gorąco, pochodzących między innymi z Indii, oraz zatwierdzającą propozycję (Dz.U. L 134, s. 18) Komisja obliczyła okres normalnej amortyzacji w oparciu o przemysł produktu objętego postępowaniem (motyw 23). Wreszcie w sprawie, w której wydano rozporządzenie Rady (WE) nr 713/2005 z dnia 10 maja 2005 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz niektórych antybiotyków o szerokim spektrum działania pochodzących z Indii (Dz.U. L 121, s. 1) normalny okres amortyzacji został obliczony w oparciu o sektor antybiotyków (motyw 105).

- 155 W decyzji Komisji nr 90/266/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. zatwierdzającej propozycję rządu tajlandzkiego w związku z postępowaniem antysubsydyjnym dotyczącym przywozu łożysk, których największa średnica zewnętrzna nie przekracza 30 milimetrów, pochodzących z Tajlandii (Dz.U. L 152, s. 59), powołanej przez Radę jako przykład, Komisja odrzuciła okres amortyzacji wskazany przez tajlandzkich eksporterów i wolała oprzeć się na okresie amortyzacji zgłoszonym przez producentów Unii (motyw 43).
- 156 Z powyższego wynika, że praktyka Komisji polega w rzeczywistości na obliczaniu normalnego okresu amortyzacji środków trwałych według kilku punktów odniesienia, a nie tylko przesłanek przedłożonych przez skarżące. Wobec tego instytucje Unii nie popełniły oczywistego błędu w ocenie, biorąc pod uwagę przemysł Unii.
- 157 Po drugie, w odniesieniu do wyników obliczeń spornego okresu amortyzacji środków trwałych z motywu 344 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że normalny okres amortyzacji został ustalony na 15 lat.
- 158 Należy natomiast stwierdzić, że skarżące nie podają wyjaśnienia dla swojego argumentu, iż Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie przy obliczaniu spornego normalnego okresu amortyzacji środków trwałych.
- 159 Skarżące ograniczają się bowiem do twierdzenia, że instytucje Unii popełniły oczywisty błąd w ocenie, ponieważ ustaliły normalny okres amortyzacji na 15 lat.
- 160 W każdym razie należy w pierwszym rzędzie zważyć, że argument ten opiera się na błędnej przesłance, ponieważ obliczając sporny okres amortyzacji środków trwałych, to znaczy maszyn i urządzeń, Komisja uwzględniła innych współpracujących producentów eksportujących oraz przemysł Unii.
- 161 Następnie należy przypomnieć, że Komisji przysługuje szeroki margines uznania w określaniu sposobu kalkulacji celem ustalenia normalnego okresu amortyzacji na 15 lat, co w niniejszej sprawie odpowiada średniej arytmetycznej.
- 162 Należy wskazać, że średnia arytmetyczna jest obliczana poprzez pomnożenie liczby jednostek przez okres amortyzacji i podzielenie wyniku przez łączną liczbę jednostek.
- 163 Jak wskazuje Rada, skarżące podały dla swoich maszyn i urządzeń okresy amortyzacji wynoszące, odpowiednio, [poufne] i [poufne] w przypadku GHS oraz [poufne] i [poufne] w przypadku GE.
- 164 Dla porównania inny współpracujący w dochodzeniu producent eksportujący podał okresy amortyzacji wynoszące 10 i 20 lat.
- 165 Rada słusznie wywodzi również, że w odniesieniu do maszyn przemysł Unii podał okresy amortyzacji wynoszące od 10 do 20 lat.

- 166 Z powyższego wynika zatem, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, ustalając normalny okres amortyzacji na 15 lat, czyli na okres wyższy od średniej arytmetycznej.
- 167 Wreszcie błędny jest argument skarżących, że średni normalny okres amortyzacji należało ustalić na [poufne] lat według średniej arytmetycznej i [poufne] według średniej ważonej.
- 168 Okres amortyzacji nie może bowiem sięgać [poufne] lub [poufne] lat, ponieważ po pierwsze, instytucje Unii wzięły pod uwagę przemysł Unii, który według informacji przekazanych w trakcie dochodzenia podał normalny okres amortyzacji wynoszący od 10 do 20 lat, a po drugie, suma okresów amortyzacji maszyn i urządzeń podanych przez skarżące jest mniejsza od okresu, za którym skarżące te się opowiadają, liczonym czy to na podstawie średniej arytmetycznej, czy to średniej ważonej.
- 169 W konsekwencji, przyjmując, że normalny okres amortyzacji należy ustalić na 15 lat, instytucje nie popełniły oczywistego błędu w ocenie.
- 170 W związku z tym zarzut czwarty należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego

- 171 Skarżące twierdzą, że instytucje Unii naruszyły art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego i popełniły oczywisty błąd w ocenie, uznając, że skarżące korzystały z preferencyjnych pożyczek, dlatego że instytucje te powinny były porównać stopy procentowe stosowane przez banki należące do państwa ze stopami, jakie skarżące mogły uzyskać na rynku. Z tego powodu skarżące uważają, że instytucje Unii nie zbadały, czy skarżące korzystały z jakiegokolwiek gwarancji lub wsparcia państwa na warunkach bardziej korzystnych od rynkowych.
- 172 Skarżące podnoszą, że instytucje Unii przyjęły wobec nich rating BB, odwołując się do wskaźnika agencji ratingowej Bloomberg, a nie rating A1 przyznany im przez agencję Moody's. Skarżące uważają, że ich znakomita wiarygodność kredytowa pozwala im otrzymać w bankach chińskich finansowanie według korzystnych stóp procentowych.
- 173 Rada twierdzi, że większość dużych banków chińskich należy do państwa i że nie mogą one swobodnie kształtować stosowanych przez siebie stóp procentowych. Z tego powodu nie prowadzą one systemowo analiz ryzyka, a stopy procentowe, jakie eksporterzy mogliby otrzymać na rynku chińskim, nie stanowią właściwych stóp referencyjnych dla obliczania kwoty subsydiów przyznanych producentom eksportującym poprzez te preferencyjne pożyczki.
- 174 Rada zauważa, że instytucje Unii uznały, iż konstruowanie właściwej stopy referencyjnej przez zastosowanie dostosowanych stóp chińskich byłoby zasadne, jednak nie mogły one użyć tej metody ze względu na nieprzekazanie informacji odnoszących się do polityki udzielania pożyczek przez banki chińskie i do zasad udzielania pożyczek producentom eksportującym.
- 175 Rada podnosi, że instytucje Unii zastosowały wskaźnik agencji Bloomberg, uwzględniając stopę procentową, jaka mogłaby zostać przyznana skarżącym w przypadku braku preferencyjnego traktowania, podczas gdy agencja Moody's przyznała rating, uwzględniając wsparcie wynikające z polityki władz publicznych.
- 176 Na wstępie należy przypomnieć, że art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego stanowi:

„Dla kalkulacji świadczenia na rzecz odbiorcy stosuje się następujące zasady:

[...]

- b) pożyczka udzielona przez władze publiczne nie jest traktowana jako przyznanie korzyści, chyba że istnieje różnica między kwotą, jaką przedsiębiorstwo otrzymujące pożyczkę płaci od pożyczki rządowej, oraz kwotą, jaką firma zapłaciłaby za porównywalną pożyczkę komercyjną, jaką mogłaby faktycznie uzyskać na rynku. W tym przypadku korzyść jest różnicą między tymi kwotami”.

177 Artykuł 28 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia podstawowego stanowi:

„W przypadkach, w których jakakolwiek zainteresowana strona odmawia lub nie zapewnia dostępu do niezbędnych informacji w terminach określonych w niniejszym rozporządzeniu albo znacznie utrudnia dochodzenie, poszukiwania [ustalenia] wstępne lub końcowe, potwierdzające lub negatywne, mogą być osądzone [dokonane] na podstawie dostępnego stanu faktycznego”.

178 W tym względzie należy stwierdzić, że władze chińskie jedynie w ograniczonym zakresie dostarczyły informacje dotyczące posiadania udziałów w bankach i własności banków w Chinach, gdy tymczasem cechą charakterystyczną chińskiego rynku finansowego jest interwencja rządu, ponieważ większość najważniejszych banków należy do państwa (zob. motyw 84 zaskarżonego rozporządzenia).

179 Rząd chiński ograniczył się do przesłania rocznych sprawozdań banków chińskich, które są niewystarczająco szczegółowe z punktu widzenia potrzeb dochodzenia Komisji.

180 Należy w tym względzie przypomnieć, że w odpowiedzi na wezwanie Komisji rząd chiński nie przedstawił jakiejkolwiek informacji na temat kontroli sprawowanej wobec banków chińskich (strategicznych i innych) przez władze publiczne oraz realizowania strategii lub interesów władzy publicznej w odniesieniu do przemysłu papierniczego (zob. motyw 85 akapity pierwszy i trzeci zaskarżonego rozporządzenia).

181 Należy również stwierdzić, że w odpowiedzi na żądanie Komisji rząd chiński nie przedstawił żadnego wyjaśnienia lub uzasadnienia dotyczącego pożyczek udzielanych przez komercyjne banki chińskie, czy to pożyczek preferencyjnych, czy innych pożyczek szczególnych (zob. motyw 87 akapit drugi zaskarżonego rozporządzenia).

182 Należy wskazać, że rząd chiński nie przekazał żadnej danej dotyczącej chińskiego systemu bankowego (zob. motyw 88 zaskarżonego rozporządzenia).

183 Należy ponadto odnotować, że rząd chiński ani współpracujący producenci eksportujący nie dostarczyli informacji na temat polityki kredytowej chińskich banków i zasad przyznawania pożyczek producentom eksportującym (zob. motyw 99 zaskarżonego rozporządzenia).

184 Należy stwierdzić, że powyższe nie jest przez skarżące kwestionowane.

185 Skarżące nie kwestionują także faktu, że banki chińskie nie mogą swobodnie ustalać stóp procentowych i nie przeprowadzają systemowo analiz ryzyka na swoim rynku finansowym.

186 Skarżące ograniczają się bowiem do stwierdzenia, że instytucje popełniły oczywisty błąd w ocenie, ponieważ nie porównały stóp stosowanych przez banki należące do państwa ze stopami, które skarżące uzyskałyby na rynku.

187 Tymczasem z powyższego wynika, że podczas dochodzenia Komisja oparła swoją ocenę na dostępnych danych, to znaczy na rocznych sprawozdaniach banków chińskich, badaniu z 2006 r. przeprowadzonym przez Deutsche Bank na temat sektora bankowego Chin i kilku informacjach przekazanych przez rząd chiński, banki chińskie lub współpracujących producentów eksportujących.

- 188 Zatem należy stwierdzić, że instytucje Unii nie popełniły oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do istnienia korzyści związanej z pożyczkami udzielanymi przez banki chińskie, gdyż banki te są kontrolowane przez władze publiczne i wykonują uprawnienia władzy publicznej (zob. motyw 85 zaskarżonego rozporządzenia) i rząd chiński przez zastosowanie szczególnych reguł nadzoruje zmiany stóp procentowych (zob. motyw 87 zaskarżonego rozporządzenia).
- 189 Zgodnie z motywem 89 zaskarżonego rozporządzenia:
- „[...] Komisja stwierdza, że rynek finansowy w Chinach jest zakłócany w wyniku interwencji rządu, a stopy procentowe stosowane przez banki niekontrolowane przez rząd i inne instytucje finansowe są prawdopodobnie dostosowywane do stóp rządowych. Stopy procentowe stosowane przez banki niekontrolowane przez rząd i inne instytucje finansowe nie mogą zatem zostać uznane za odpowiednie rynkowe poziomy referencyjne przy ustalaniu, czy pożyczki rządowe przynoszą korzyść”.
- 190 Ponadto należy stwierdzić, że skarżące nie przedstawiają żadnego dowodu ani argumentu i ograniczają się tylko do stawiania tez na temat tego, że pożyczki udzielane przez banki chińskie nie dają korzyści.
- 191 Należy uznać, że w świetle dostępnych danych Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie, odwołując się do ratingu agencji Bloomberg odpowiadającego kredytom spekulacyjnym.
- 192 Z motywu 324 zaskarżonego rozporządzenia wynika bowiem, że „[i]nformacje zawarte w [przedstawionych przez grupę APP sprawozdaniach z ratingu kredytowego] potwierdzają zatem ustalenia Komisji, zgodnie z którymi obecna sytuacja finansowa eksporterów powstała w ramach zakłóconych warunków rynkowych, co wyjaśnia, dlaczego nie było możliwe przyjęcie ratingu, a zatem wiarygodność kredytowa chińskich eksporterów nie może zostać przyjęta w jej obecnej postaci [dlaczego nie było możliwe przyjęcie ratingu kredytowego A1 agencji Moody’s]”.
- 193 Należy stwierdzić, że skarżące nie podejmują próby wykazania, na poparcie swojego zarzutu, że gdyby warunki rynkowe nie były zakłócone, zachowałyby one swoją aktualną sytuację finansową.
- 194 W związku z tym należy oddalić zarzut piąty.

W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego naruszenia art. 14 ust. 2 rozporządzenia podstawowego

- 195 W ramach zarzutu szóstego skarżące twierdzą w istocie, że nałożenie środków wyrównawczych nie było konieczne, gdyż subsydia zostały już wyrównane przez oddalenie wniosku skarżących o przyznanie im statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej w rozporządzeniu nakładającym ostateczne cło antydumpingowe. W konsekwencji dochodzenie powinno być zostać zamknięte zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- 196 Skarżące podnoszą w tym względzie, po pierwsze, że gdyby nie zostało na nie nałożone żadne cło wyrównawcze, łączna wartość ceł pozostałaby na tym samym poziomie, sięgającym marginesu szkody, a po drugie, że zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, odnoszącym się do tzw. zasady niższego cła, wartość cła w wysokości 20% nałożonego na podstawie rozporządzenia ustanawiającego ostateczne cło antydumpingowe pozostałaby taka sama, niezależnie od tego, czy cła wyrównawcze zostałyby nałożone, czy też nie. Dlatego też Komisja była zobowiązana do wniesienia do Rady o zakończenie dochodzenia antysubsydyjnego.
- 197 Rada twierdzi, że art. 14 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nie zobowiązuje instytucji do dokonania wyboru między środkami antydumpingowymi i antysubsydyjnymi i nie określa jakiegokolwiek reguły dotyczącej zasad prawidłowego łączenia tych dwóch rodzajów środków, o ile środki te nie przekraczają łącznej wartości dumpingu i ustalonych subsydiów lub marginesu szkody stosownie do art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.

- 198 Rada podnosi w tym względzie, że skarżące przyznają, iż nie zachodzi ryzyko, że równoległe prowadzenie dochodzenia antydumpingowego i antysubsydyjnego doprowadzi do skutków dla nich krzywdzących.
- 199 Po pierwsze, co do zarzucanej niedopuszczalności niniejszego zarzutu, co podnosi Rada, należy wskazać, że skarżące wyjaśniły, w oznaczeniu przedmiotu skargi, jak i w treści żądania stwierdzenia nieważności, że kwestionują jedynie zgodność z prawem ostatecznego cła antysubsydyjnego w zakresie, w jakim ich ono dotyczy.
- 200 Wobec tego rozpatrywaną skargę o stwierdzenie nieważności należy rozumieć jako zmierzającą do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia w części, w zakresie, w jakim nakłada ono ostateczne cło antysubsydyjne na skarżące.
- 201 W świetle całości powyższych rozważań należy rozpatrzyć zarzut szósty.
- 202 Zgodnie z motywem 6 zaskarżonego rozporządzenia:
- „Analizy szkody przeprowadzone w ramach niniejszego dochodzenia antysubsydyjnego i w ramach równoległego dochodzenia antydumpingowego są identyczne, ponieważ definicje przemysłu unijnego, reprezentatywnych producentów unijnych i okresu objętego dochodzeniem są takie same dla obu dochodzeń. Dlatego też uwagi na temat aspektów szkody przedłożone w ramach jednego z postępowań były uwzględniane w ramach obydwu”.
- 203 Należy w tym względzie wyjaśnić, że oba dochodzenia dotyczą tego samego produktu, to znaczy cienkiego papieru powlekanego pochodzącego z Chin.
- 204 Zaskarżonym rozporządzeniem Rada nałożyła środki antysubsydyjne (motyw 490 zaskarżonego rozporządzenia), dla których uwzględniła ustalone marginesy subsydium i kwotę cła niezbędną do usunięcia poniesionej szkody (motyw 491 zaskarżonego rozporządzenia), w celu pokrycia kosztów produkcji przemysłu Unii oraz osiągnięcia ze sprzedaży produktu podobnego w Unii takiego zysku przed opodatkowaniem, jakiego przemysł Unii mógłby spodziewać się w normalnych warunkach konkurencji (motyw 492 zaskarżonego rozporządzenia).
- 205 Z tego powodu Rada uznała, że wysokość docelowego zysku powinna odzwierciedlać konieczność poniesienia wysokich kosztów wstępnych inwestycji oraz ryzyko związane z tego rodzaju kapitałochłonnym przemysłem i że marża zysku wynosząca 8% obrotu jest minimum, jakiego mogliby oczekiwać producenci Unii, gdyby nie istniało wyrządzające szkodę subsydiowanie (motyw 494 zaskarżonego rozporządzenia) oraz że na tej podstawie obliczono cenę za produkt podobny niewyrządzającą szkody producentom Unii. Cenę tę uzyskano poprzez dodanie marży zysku w wysokości 8% do kosztów produkcji (motyw 495 zaskarżonego rozporządzenia).
- 206 Rada uznała zatem, że ostateczne cło wyrównawcze powinno zostać nałożone na przywóz produktu objętego postępowaniem na poziomie niższego z marginesów (subsydiowania lub szkody) zgodnie z zasadą niższego cła. W związku z tym w niniejszym przypadku stawkę cła należy wyznaczyć na poziomie stwierdzonych marginesów subsydiowania, to znaczy 12%, zgodnie z art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (motyw 498 zaskarżonego rozporządzenia).
- 207 Rada uznała także, że odnośnie do pozostałych programów subsydiowania, wobec stosowania zasady niższego cła w prowadzonym równoległym dochodzeniu antydumpingowym oraz wobec kwoty subsydium ustalonej w niniejszym dochodzeniu, nie uznano za słuszne dalszego badania, czy te same subsydia są neutralizowane dwukrotnie i w jakim stopniu, w przypadku jednoczesnego nałożenia ceł antydumpingowych i wyrównawczych na ten sam produkt będący przedmiotem przywozu (motyw 500 zaskarżonego rozporządzenia).

- 208 W rozporządzeniu nakładającym ostateczne cło antydumpingowe Rada przyjęła, że należało w szczególności uwzględnić koszt inwestycji, i uznała, że docelowa wysokość zysku powinna odzwierciedlać konieczność poniesienia wysokich kosztów wstępnych inwestycji oraz ryzyko związane z tego rodzaju kapitałochłonnym przemysłem w sytuacji braku przywozu towarów po cenach dumpingowych lub przywozu subsydiowanego. W związku z tym docelowy zysk w wysokości 8% uznano za poziom, który przemysł mógłby osiągnąć w sytuacji braku przywozu towarów po cenach dumpingowych (motyw 158 rozporządzenia nakładającego ostateczne cło antydumpingowe).
- 209 Rada orzekła, że należy nałożyć ostateczne cło antydumpingowe w odniesieniu do przywozu na poziomie niższego z marginesów dumpingu i szkody, zgodnie z zasadą niższego cła, przy czym w rozpatrywanym przypadku wysokość cła powinna zostać ustalona na poziomie stwierdzonej szkody (motywy 160 rozporządzenia nakładającego ostateczne cło antydumpingowe).
- 210 Rada przypomniała, że w świetle art. 9 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51; sprostowanie Dz.U. 2010, L 7, s. 22, zwanego dalej „podstawowym rozporządzeniem antydumpingowym”) konieczne jest określenie, czy i w jakim stopniu kwoty subsydium i margines dumpingu powstały z tytułu tej samej sytuacji (motyw 161 rozporządzenia nakładającego ostateczne cło antydumpingowe).
- 211 Rada oceniła, że poziom usuwający szkodę jest niższy od ostatecznych marginesów dumpingu, lecz wyższy od ostatecznych marginesów subsydiowania. Uznała zatem za słuszne nałożenie ostatecznego cła wyrównawczego na poziomie ostatecznych marginesów subsydyjnych, a następnie nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego do wysokości odpowiedniego poziomu usuwającego szkodę (motyw 164 rozporządzenia nakładającego ostateczne cło antydumpingowe).
- 212 Zapytana na rozprawie, dlaczego instytucje Unii postanowiły skupić się najpierw na subsydiowaniu, a następnie na dumpingu, Rada wyjaśniła, że subsydiowanie mogło być czynnikiem dumpingu, natomiast dumping nie pociągał za sobą subsydiowania.
- 213 Rada uznała, że zgodnie z art. 14 ust. 1 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego cło antydumpingowe nie zostanie nałożone w zakresie koniecznym do zapewnienia zgodności z zasadą mniejszego cła (motyw 165 rozporządzenia nakładającego ostateczne cło antydumpingowe).
- 214 Artykuł 1 ust. 2 rozporządzenia nakładającego ostateczne cło antydumpingowe przewiduje, że stawka tego cła wynosi 20%.
- 215 Artykuł 1 ust. 3 rozporządzenia nakładającego ostateczne cło antydumpingowe stanowi, że cło antydumpingowe nie zostanie pobrane od skarżących w stawce 12%, gdyż odpowiadająca mu suma pobrana jest zgodnie z zaskarżonym rozporządzeniem.
- 216 Artykuł 1 ust. 4 rozporządzenia nakładającego ostateczne cło antydumpingowe przewiduje, że stawka nakładanego cła antydumpingowego wynosi 8%.
- 217 W pierwszej kolejności, z powyższego wynika, że art. 14 ust. 2 rozporządzenia podstawowego nie zobowiązuje instytucji do dokonania wyboru między środkami antydumpingowymi i antysubsydyjnymi i nie określa jakiegokolwiek reguły dotyczącej zasad prawidłowego łączenia tych dwóch rodzajów środków, jak słusznie wskazała popierana przez Komisję Rada. Niemniej jednak środki te nie mogą przekraczać łącznej wartości dumpingu i subsydiów lub marginesu szkody ustalonych na podstawie art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego lub art. 9 ust. 4 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego. Co więcej, na Komisji nie spoczywa obowiązek wniesienia do Rady o zamknięcie dochodzenia z tego powodu, że nałożenie ceł wyrównawczych było obojętne, skoro bez zmian pozostał margines szkody.

- 218 W drugiej kolejności, ponieważ łączny margines subsydium ustalony dla skarżących wynosił 12%, dla całkowitego marginesu dumpingu wynoszącego 43,5% i ponieważ cła wyrównawcze (12%) i ostateczne cła antydumpingowe (8%) nie mogą przekraczać wspólnego marginesu szkody (czyli 20%), należy stwierdzić, że nałożone środki nie przekraczają ustalonego w toku dochodzeń poziomu subsydiów, dumpingu lub szkody.
- 219 W trzeciej kolejności, ponieważ różnica między marginesami dumpingu i subsydium (31,5%) była wyższa od kwoty ceł antydumpingowych (8%), nie powstaje już kwestia wzajemnych odniesień między cłami wyrównawczymi a cłami antydumpingowymi, przeciwnie, niż to twierdzą skarżące.
- 220 W konsekwencji zarzut szósty należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego

- 221 Zarzut siódmy składa się z dwóch części.
- 222 Pierwsza część dotyczy naruszenia art. 3 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego poprzez nieuzasadnione wyłączenie przez Komisję z oceny wystąpienia szkody jednego z pięciu współpracujących w trakcie dochodzenia producentów Unii, bez uzasadnienia.
- 223 Druga część dotyczy naruszenia art. 3 ust. 2 podstawowego rozporządzenia antydumpingowego i art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego poprzez powołanie przez Komisję danych przekazanych przez czterech producentów reprezentatywnych, a nie danych dotyczących całości przemysłu Unii, gdy oceniała ona, co należy uznać za wskaźniki mikroekonomiczne.
- 224 Na wstępie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego „[u]stalenie szkody opiera się na pozytywnych dowodach i obejmuje [obiektywne] badanie [po pierwsze,] wielkości przywozu towarów po cenach subsydiowanych oraz wpływu przywozu towarów po cenach subsydiowanych na ceny podobnych produktów na rynku Wspólnoty; oraz [po drugie], wpływu tych towarów przywożonych na wspólnotowy przemysł”.
- 225 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać [zob. podobnie wyroki: z dnia 4 października 1983 r. Fediol/Komisja, 191/82, Rec, EU:C:1983:259, pkt 26; z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale, C-351/04, Zb.Orz., EU:C:2007:547, pkt 40; z dnia 3 września 2009 r., Moser Baer India/Rada, C-535/06 P, Zb.Orz., EU:C:2009:498, pkt 85; z dnia 18 września 2012 r., Since Hardware (Guangzhou)/Rada, T-156/11, EU:T:2012:431, pkt 134].
- 226 Według utrwalonego orzecznictwa ustalenie szkody wymaga oceny złożonych zagadnień gospodarczych. Przy dokonywaniu tej oceny instytucje dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania [wyroki: z dnia 7 maja 1991 r., Nakajima/Rada, C-69/89, Rec, EU:C:1991:186, pkt 86; z dnia 28 września 1995 r. Ferchimex/Rada, T-164/94, Rec, EU:T:1995:173, pkt 131; z dnia 14 marca 2007 r. Aluminium Silicon Mill Products/Rada, T-107/04, Zb.Orz., EU:T:2007:85, pkt 43; ww. w pkt 225 wyrok Since Hardware (Guangzhou)/Rada, EU:T:2012:431, pkt 135].
- 227 Sąd Unii powinien zatem ograniczyć kontrolę do weryfikacji przestrzegania zasad postępowania, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych przyjętych na potrzeby kwestionowanego rozstrzygnięcia, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności oraz braku nadużycia władzy [ww. w pkt 226 wyrok Ferchimex/Rada, EU:T:1995:173, pkt 67; wyrok z dnia 28 października 1999 r.,

EFMA/Rada, T-210/95, Rec, EU:T:1999:273, pkt 57; ww. w pkt 226 wyrok Aluminium Silicon Mill Products/Rada, EU:T:2007:85, pkt 43; ww. w pkt 225 wyrok Since Hardware (Guangzhou)/Rada, EU:T:2012:431, pkt 136].

- 228 Ponadto na skarżących ciąży obowiązek przedstawienia dowodów pozwalających Sądowi na stwierdzenie, że Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie wystąpienia szkody [zob. podobnie wyrok z dnia 28 października 2004 r., Shanghai Teraoka Electronic/Rada, T-35/01, Zb.Orz., EU:T:2004:317, pkt 119; wyrok z dnia 4 października 2006 r., Moser Baer India/Rada, T-300/03, Zb.Orz., EU:T:2006:289, pkt 140 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 225 wyrok Since Hardware (Guangzhou)/Rada, EU:T:2012:431, pkt 137].

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej zarzucanego braku uzasadnienia wyłączenia producenta fińskiego z oceny wystąpienia szkody

- 229 W pierwszej kolejności skarżące twierdzą, że chociaż Komisja nie przeprowadziła kontroli wrywkowej, to jednak ograniczyła ona analizę kilku wskaźników szkody ujętych jako mikroekonomiczne, tak że tylko cztery podmioty, które złożyły do niej skargę, zostały poddane kontroli i uznane za reprezentatywne dla przemysłu Unii. W związku z tym Komisja nie uzasadniła wykluczenia producenta fińskiego.
- 230 Skarżące podnoszą, że nie uwzględniając przy ocenie wystąpienia szkody jednego z producentów Unii obrazującego trend pozytywny i uznając za reprezentatywnych tylko czterech producentów, którzy wnieśli skargę do Komisji, Komisja nie przeprowadziła „obiektywnego badania” przedłożonych jej okoliczności w rozumieniu opisanym przez Organ Apelacyjny WTO.
- 231 Rada twierdzi, że Komisja nie pominęła współpracy spornego współpracującego producenta fińskiego, ponieważ w zakresie analizy wskaźników mikroekonomicznych szkody producent ten nie przekazał niezbędnych danych, a w zakresie wskaźników makroekonomicznych dane dotyczące tego producenta były objęte informacjami przekazanymi przez Cepifine.
- 232 Rada podnosi, że produkcja spornego producenta fińskiego odpowiadała co najwyżej 1,4% produkcji przemysłu Unii i że przekazane liczby, nawet jeśli wskazywały na pewien trend pozytywny, nie mogły zaprzeczyć analizie szkody wyrządzonej wszystkim producentom Unii.
- 233 Rada wskazuje na okoliczność, że kontrolę wrywkową można przeprowadzić tylko wtedy, gdy przedsiębiorstwa decydujące się na współdziałanie są na tyle liczne, że nie jest możliwe przeprowadzenie dochodzenia u każdego z nich. W każdym razie przedsiębiorstwa współpracujące były dla przemysłu Unii reprezentatywne.
- 234 W świetle powyższego należy ustalić, czy jak utrzymują skarżące, Komisja w istocie nie przeprowadziła oceny wystąpienia szkody w oparciu o obiektywne dowody ze względu na to, że wykluczyła z przemysłu Unii producenta fińskiego, który przedstawił dane korzystne.
- 235 W tym względzie skarżące przedłożyły pismo wystosowane w dniu 18 marca 2010 r., w którym Komisja wezwała spornego producenta fińskiego do przedstawienia uwag i na które producent ten odpowiedział pismem z dnia 30 kwietnia 2010 r. – z którego wynika, że nie poniósł szkody. Skarżące podnoszą na tej podstawie, że w toku dochodzenia Komisja nie mogła bez racjonalnego uzasadnienia pominąć współpracy tego producenta.
- 236 Należy wskazać, że w sprawach antysubsydyjnych Rada i Komisja muszą polegać na dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczenia im niezbędnych informacji we wskazanych terminach (zob. analogicznie ww. w pkt 227 wyrok EFMA/Rada, EU:T:1999:273, pkt 71).

- 237 Jak wskazują skarżące, w motywie 13 zaskarżonego rozporządzenia wspomniano, że „[o]dpowiedzi na kwestionariusze i inne uwagi otrzymano od dwóch grup chińskich producentów eksportujących, Cepifine, czterech skarżących producentów unijnych i jednego dodatkowego producenta unijnego, 13 niepowiązanych importerów i przedsiębiorstw handlowych, 5 użytkowników oraz jednego stowarzyszenia drukarzy”.
- 238 Tymczasem z motywu 53 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że jedynie czterech producentów Unii zgłosiło się w terminach określonych w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia.
- 239 Z motywu 389 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „[w] niniejszym dochodzeniu przemysł unijny został zdefiniowany na poziomie producentów unijnych, których produkcja stanowi całość produkcji unijnej [...] niezależnie od tego, czy popierają oni skargę i czy współpracowali podczas dochodzenia”.
- 240 Z motywu 372 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „[p]odczas [dochodzenia] produkt podobny był wytwarzany przez 14 znanych i kilku innych bardzo drobnych producentów w Unii” i że „[s]zacuje się, że dane przekazane przez Cepifine obejmują 98% produkcji producentów unijnych”.
- 241 Zważywszy na powyższe, sytuacja producenta fińskiego została uwzględniona w zakresie wskaźników makroekonomicznych, ponieważ dane przekazane przez Cepifine reprezentowały 98% produkcji unijnych producentów eksportujących.
- 242 Niemniej jednak w odniesieniu do wskaźników mikroekonomicznych, które mogą zostać poddane ocenie jedynie na podstawie danych przekazanych przez poszczególnych przedsiębiorców, należy stwierdzić, że sporny producent fiński nie udzielił odpowiedzi w terminach wyznaczonych w zawiadomieniu o wszczęciu dochodzenia.
- 243 Okoliczność, że producent fiński nie odpowiedział, nie mogła więc stanowić pominięcia popełnionego w ramach konkretnego badania opartego na obiektywnych dowodach oceny wystąpienia szkody.
- 244 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.
- 245 W drugiej kolejności skarżące twierdzą, że instytucje nie spełniły wymogów w zakresie uzasadnienia wynikających z art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 246 Rada uważa, że skarżące nie przedstawiły żadnego rozstrzygającego dowodu na okoliczność braku uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia.
- 247 Mając na względzie przeprowadzone już badanie pierwszego elementu pierwszej części zarzutu, należy uznać, że postanowienia tak art. 296 TFUE, jak i art. 41 karty praw podstawowych także nie zostały naruszone.
- 248 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.
- 249 W konsekwencji należy oddalić część pierwszą rozpatrywanego zarzutu.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej zasad zarzucanej oceny mikroekonomicznych wskaźników szkody w oparciu o czterech unijnych producentów reprezentatywnych

- 250 W pierwszej kolejności skarżące twierdzą, że Rada określiła przemysł Unii jako składający się z 14 członków Cepifine, podczas gdy w ramach dochodzenia analiza Komisji w zakresie określonych wskaźników szkody została ograniczona do oceny sytuacji czterech producentów reprezentatywnych.

- 251 Skarżące podnoszą, że określone wskaźniki szkody, to jest wskaźniki mikroekonomiczne, dotyczą ograniczonej liczby producentów – to znaczy czterech podmiotów, które wniosły skargę do Komisji i spornego producenta fińskiego – którzy jako jedyni odpowiedzieli na kwestionariusz.
- 252 Według skarżących metodologia ta wytworzyła fałszywy obraz szkody, nieodpowiadający ani sytuacji podgrupy producentów, ani sytuacji 14 członków Cepifine. Komisja nie powinna bowiem, z jednej strony, przeprowadzać oceny wystąpienia szkody poniesionej przez przemysł Unii w zakresie pewnych wskaźników, a z drugiej, ograniczyć się do oceny wystąpienia szkody poniesionej przez reprezentatywną część producentów w zakresie innych wskaźników.
- 253 Skarżące uważają, że kryteria zastosowane przez Komisję w celu klasyfikacji wskaźników szkody do kategorii makroekonomicznych i mikroekonomicznych nie są logiczne. Dodatkowo podnoszą, że zaskarżone rozporządzenie nie podaje w tym względzie żadnej racji ani żadnego wyjaśnienia.
- 254 Rada twierdzi, że przemysł Unii został zdefiniowany jako całość producentów Unii reprezentujących całość produkcji Unii, do której należy 14 członków Cepifine.
- 255 Rada podnosi, że art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego nie zabrania analizowania różnych wskaźników szkody w odniesieniu do różnych podgrup producentów Unii.
- 256 Rada uważa, że analiza spełniała kryteria określone w art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego w zakresie tak mikroekonomicznych, jak i makroekonomicznych wskaźników szkody.
- 257 Rada ocenia, że rozróżnienie na makroekonomiczne i mikroekonomiczne kryteria szkody jest logiczne i opiera się na względach praktycznych, a zwłaszcza zależy od dostępności danych.
- 258 Należy zaznaczyć, że w ramach niniejszego zarzutu skarżące nie kwestionują adekwatności czynników i wskaźników gospodarczych, które zostały uwzględnione przez instytucje w ocenie wystąpienia szkody poniesionej przez przemysł Unii, ani ich analizy dokonanej przez Komisję, wynikającej z motywów 389 i 390 zaskarżonego rozporządzenia.
- 259 Należy przypomnieć, że skarżące kwestionują klasyfikację wskaźników i metodologię zastosowaną przez Komisję.
- 260 Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego przewiduje:
- „Badanie wpływu przywozu towarów po subsydiowanych cenach na dany wspólnotowy przemysł obejmuje ocenę istotnych czynników ekonomicznych oraz wskaźników mających wpływ na stan przemysłu, włączając: fakt, że przemysł ciągle jeszcze zwalcza skutki dawnego subsydiowania lub dumpingu; wielkość kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych; faktyczny i potencjalny spadek sprzedaży, zysków, produkcji, udziału rynkowego, wydajności, zwrotu z inwestycji, wykorzystania zdolności produkcyjnych; czynniki wpływające na ceny we Wspólnocie; faktyczny i potencjalny negatywny wpływ na przepływ środków pieniężnych, stan zapasów, zatrudnienie, wynagrodzenia, wzrost, zdolność gromadzenia kapitału lub inwestycji oraz, w przypadku rolnictwa, wzrost obciążenia rządowych programów wsparcia. Wykaz ten nie jest wyczerpujący ani też żaden pojedynczy czynnik ani większa liczba tych czynników nie musi stanowić decydującej wskazówki”.
- 261 W odniesieniu do czynników makroekonomicznych z motywu 389 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „Komisja ma w zwyczaju [jest zwykłą praktyką Komisji, by] dokonywać oceny wskaźników makroekonomicznych umożliwiających określenie szkody poniesionej na poziomie przemysłu unijnego jako całości [...], [a] przemysł unijny [jest] zdefiniowany na poziomie producentów unijnych, których produkcja stanowi całość produkcji unijnej [...], niezależnie od tego, czy [...] współpracowali podczas dochodzenia”.

- 262 W tym względzie z motywu 385 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że „[d]ane makroekonomiczne (produkcja, moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, wielkość sprzedaży, udział w rynku, wzrost i wysokość kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych) oceniono na poziomie całego przemysłu unijnego na podstawie informacji dostarczonych przez Cepifine”.
- 263 W odniesieniu do wskaźników mikroekonomicznych z motywu 390 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że wskaźniki te „analizowane są na poziomie reprezentatywnych producentów unijnych niezależnie od tego, czy popierają oni wniosek [skargę]”.
- 264 Z motywu 386 zaskarżonego rozporządzenia wynika w tym zakresie, że „[a]nalizę danych mikroekonomicznych przeprowadzono na poziomie producentów unijnych (średnie ceny jednostkowe, zatrudnienie, wynagrodzenia, wydajność, zapasy, rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji, zdolność do pozyskiwania kapitału) na podstawie pochodzących od nich informacji, które zostały należycie zweryfikowane”.
- 265 Należy przypomnieć, że w sprawach antydumpingowych Rada i Komisja polegają na dobrowolnej współpracy stron w zakresie dostarczenia im niezbędnych informacji we wskazanych terminach (zob. pkt 236 powyżej).
- 266 Z powyższego wynika, że zgodnie z art. 8 ust. 4 rozporządzenia podstawowego Komisja przeprowadziła analizę różnych kryteriów w odniesieniu do przemysłu Unii w zakresie wskaźników makroekonomicznych, a w odniesieniu do poszczególnych przedsiębiorstw – w zakresie wskaźników mikroekonomicznych.
- 267 Wskaźniki makroekonomiczne oceniono bowiem na podstawie informacji przekazanych przez Cepifine, które to stowarzyszenie obejmuje 98% produkcji producentów Unii.
- 268 Co więcej, wskaźniki mikroekonomiczne zależne od dostępności informacji przekazanych przez poszczególnych przedsiębiorców oceniono na podstawie danych przekazanych przez czterech producentów, którzy wnieśli skargę do Komisji, z wyłączeniem spornego producenta fińskiego, który nie wypowiedział się w wyznaczonych terminach.
- 269 Z rozporządzenia podstawowego nie wynika dla instytucji Unii, działających w ramach swobodnej oceny, żaden obowiązek w zakresie klasyfikacji kryteriów makroekonomicznych i mikroekonomicznych, czy też zakaz ustanawiania podgrup producentów, o ile Komisja prowadzi badanie obiektywne oparte na dowodach, które same są obiektywne – a takie badanie przeprowadzono w sprawie.
- 270 Należy zatem stwierdzić, że na poparcie elementu zarzutu skarżące nie przedstawiają żadnego dowodu, który mógłby wykazać, że klasyfikacja wskaźników szkody i metodologia Komisji nie umożliwiły przeprowadzenia konkretnego badania opartego na obiektywnych dowodach.
- 271 W związku z tym element zarzutu należy oddalić.
- 272 W drugiej kolejności skarżące podnoszą, że Komisja powinna była przeprowadzić kontrolę wrywkową.
- 273 Z motywu 28 rozporządzenia podstawowego wynika, że „[n]iezbędne jest zapewnienie dostarczenia próbek [możliwości kontroli wrywkowej] w przypadku dużej liczby stron bądź transakcji w celu umożliwienia zakończenia dochodzenia w wyznaczonym terminie”.
- 274 Jednakże, jak wskazuje Rada, Komisja nie była w niniejszej sprawie zobowiązana do sięgnięcia po metodę kontroli wrywkowej (zob. pkt 233 powyżej).

275 Z punktu widzenia przysługującego instytucjom Unii szerokiego zakresu swobodnego uznania, usankcjonowanego w orzecznictwie, Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie z tego powodu, że tylko czterech reprezentatywnych producentów udzieliło informacji w dochodzeniu.

276 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.

277 W trzeciej kolejności należy stwierdzić, że skarżące powołują jedynie okoliczność, iż zaskarżone rozporządzenie jest dotknięte wadą braku należytego uzasadnienia, dla scharakteryzowania zarzucanego naruszenia art. 296 TFUE, nie przedstawiając żadnego dowodu.

278 Zatem ten element zarzutu należy oddalić.

279 W związku z tym oddalić trzeba jego drugą część.

280 W konsekwencji należy oddalić zarzut siódmy w całości.

W przedmiocie zarzutu ósmego, dotyczącego naruszenia art. 2 lit. d) i art. 15 rozporządzenia podstawowego

281 W pierwszej kolejności skarżące zwracają uwagę Sądu, że „bardzo późno w toku postępowania zapoznały się [one] ze stosowaną przez Komisję metodologią prowadzącą do docelowej marży zysku w wysokości 8%”.

282 Zakładając, że jest to argument, skarżące nie wykazują, że to zarzucane opóźnienie przeszkodziło im w skutecznym zaprezentowaniu ich punktu widzenia i że naruszyło ich prawo do obrony.

283 W związku z tym w zakresie, w jakim skarżące pragną w istocie powołać się na naruszenie prawa do obrony, należy oddalić ten element zarzutu.

284 W drugiej kolejności skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła art. 2 lit. d) i art. 15 rozporządzenia podstawowego, ponieważ ustaliła docelową wartość zysku w wysokości 8%.

285 Należy przypomnieć, że art. 2 lit. d) rozporządzenia podstawowego stanowi, iż „»szkoda«, chyba że określono inaczej, oznacza istotną szkodę majątkową dla wspólnotowego przemysłu, zagrożenie wyrządzenia szkody majątkowej dla wspólnotowego przemysłu lub istotne opóźnienie w stworzeniu takiego przemysłu [...]”.

286 Artykuł 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego stanowi, że „[k]wota cła wyrównawczego nie może przekraczać kwoty subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, z których, jak stwierdzono, korzystają eksporterzy, ustalonej zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, lecz powinna być niższa niż całkowita kwota subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, jeżeli takie niższe należności celne są odpowiednie do usunięcia szkody dla przemysłu [Unii]”.

287 Z brzmienia tych przepisów wynika, że marża zysku, jaką Rada powinna przyjąć w celu obliczenia ceny docelowej usuwającej przedmiotową szkodę, powinna być ograniczona do marży zysku, której w normalnych warunkach konkurencji i w przypadku braku przywozu po cenach subsydiowanych przemysł Unii mógłby racjonalnie oczekiwać (motyw 494 zaskarżonego rozporządzenia). Przyznanie przemysłowi Unii marży zysku, której nie mógłby on oczekiwać w sytuacji braku dumpingu, byłoby niezgodne z art. 2 lit. d) i art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego (zob. analogicznie ww. w pkt 227 wyrok EFMA/Rada, EU:T:1999:273, pkt 60).

- 288 Skarżące podnoszą, że zysk został obliczony na podstawie wartości uznanej za adekwatną stopę zwrotu z (zainwestowanego) kapitału dla przemysłu papierniczego Unii, a nie na podstawie marży rzeczywiście osiągalnej w przypadku braku przywozu subsydiowanego, której to marży zysku przemysł Unii mógłby racjonalnie oczekiwać w normalnych warunkach konkurencji.
- 289 Kwestia nie dotyczyła tego, czy docelowa marża zysku w wysokości 8% jest dostatecznie wysoka, by objąć dokonane inwestycje i podjęte ryzyka, lecz tego, czy owa marża zysku jest osiągalna w przypadku braku przywozu subsydiowanego. Należy rozumieć, że argument ten wskazuje na oczywisty błąd w ocenie popełniony przy obliczaniu marży zysku.
- 290 Rada twierdzi, że zachodzi związek między adekwatną stopą zwrotu z kapitału w danym przemyśle a zyskami, które można osiągnąć w normalnych i niezakłóconych warunkach rynkowych, ponieważ w kapitałochłonnych sektorach przemysłu, wymagających wysokich inwestycji wstępnych, inwestuje się tylko w przypadku, gdy można oczekiwać dostatecznie wysokiego zwrotu.
- 291 Jak wynika to z utrwalonego orzecznictwa, w ocenie złożonej sytuacji gospodarczej Radzie przysługuje szeroki zakres swobodnego uznania przy ustalaniu właściwej marży zysku. Sąd Unii powinien zatem ograniczyć kontrolę do weryfikacji przestrzegania zasad postępowania, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych przyjętych na potrzeby kwestionowanego rozstrzygnięcia, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności oraz braku nadużycia władzy (ww. w pkt 227 wyrok EFMA/Rada, EU:T:1999:273, pkt 57; ww. w pkt 226 wyrok Ferchimex/Rada, EU:T:1995:173, pkt 67).
- 292 Wobec powyższego należy zbadać, czy obliczając marżę zysku, Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie.
- 293 Należy przypomnieć, że na skarżących ciąży obowiązek przedstawienia dowodów pozwalających Sądowi na stwierdzenie, iż Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie w rozumieniu orzecznictwa [zob. podobnie ww. w pkt 228 wyrok Shanghai Teraoka Electronic/Rada, EU:T:2004:317, pkt 119; wyrok Moser Baer India/Rada, EU:T:2006:289, pkt 140 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 225 wyrok Since Hardware (Guangzhou)/Rada, EU:T:2012:431, pkt 137].
- 294 Zgodnie z motywem 494 zaskarżonego rozporządzenia:
- „Docelowa wysokość zysku wskazana w skardze i w późniejszym wniosku skarżącego została zbadana w oparciu o odpowiedzi udzielone na pytania zawarte w kwestionariuszu i wyniki wizyt weryfikacyjnych na terenie przedsiębiorstw reprezentatywnych producentów unijnych. Uznano, że wysokość docelowego zysku powinna odzwierciedlać konieczność poniesienia wysokich kosztów wstępnych inwestycji oraz ryzyko związane z tego rodzaju kapitałochłonnym przemysłem w sytuacji braku przywozu towarów po cenach dumpingowych lub przywozu subsydiowanego. Uwzględniono także koszt inwestycji w maszyny. Uznano, że marża zysku wynosząca 8% obrotów może zostać uznana za stosowne minimum, którego oczekiwaliby producenci unijni, gdyby nie istniało wyrządzające szkodę subsydiowanie”.
- 295 Należy stwierdzić, że skarżące sprzeciwiają się jedynie temu, iż przy ustalaniu marży zysku Komisja rozpatrywała łącznie dokonane inwestycje i poniesione ryzyka.
- 296 Należy wskazać, że w przypadku gdy instytucje korzystają z zakresu swobodnego uznania przyznanego im w rozporządzeniu podstawowym, nie są one zobowiązane do udzielania uprzednio szczegółowych wyjaśnień co do kryteriów, które zamierzają zastosować w danej sytuacji, nawet wówczas, gdy ustanawiają nowe rozwiązania o zasadniczym znaczeniu (ww. w pkt 71 wyrok Thai Bicycle/Rada, EU:T:1998:184, pkt 68; zob. podobnie i analogicznie wyrok z dnia 5 października 1988 r., Brother Industries/Rada, 250/85, Rec, EU:C:1988:464, pkt 28, 29; ww. w pkt 226 wyrok Nakajima/Rada, EU:C:1991:186, pkt 118).

- 297 W rozpatrywanym przypadku należy wskazać, że Komisja uwzględniła szereg kryteriów, takich jak odpowiedzi na kwestionariusz, koszt inwestycji, podjęte ryzyka, okoliczność, że przemysł jest kapitałochłonny i wyłączenie sprzedaży eksportowej współpracujących producentów eksportujących.
- 298 Jak wskazuje Rada, skarżące „nie twierdzą [...], że którykolwiek z tych czynników jest wadliwy lub niewiarygodny”.
- 299 Należy stwierdzić, że skarżące nie kwestionują tezy Komisji, zgodnie z którą „z całą pewnością zachodzi związek między adekwatnym zwrotem z kapitału w danym przemyśle a zyskami, jakie można osiągnąć w normalnych i niezakłóconych warunkach rynkowych”.
- 300 Argumentują jednak, że „celem nałożenia ceł antysubsydyjnych nie jest ponowne ustanowienie ceny na poziomie normalnym i niezakłóconym, lecz jej ponowne ustanowienie na poziomie, jaki zostałyby osiągnięty w sytuacji braku przywozu subsydiowanego”.
- 301 Nic nie pozwala wnosić, że Komisja dążyła do nałożenia ceł antysubsydyjnych w celu ponownego ustanowienia ceny na poziomie normalnym i niezakłóconym.
- 302 Skarżące podnoszą, że w pkt 356 skargi antysubsydyjnej Cepifine stwierdza, iż w przypadku braku przywozu subsydiowanego wytwórcy europejscy należący do stowarzyszenia mogliby oczekiwać zysku w wysokości 5%.
- 303 Ze skargi tej także jednak nie wynika, że Komisja nałożyła cła antysubsydyjne w celu ponownego ustanowienia ceny na poziomie normalnym i niezakłóconym.
- 304 W zakresie swego swobodnego uznania instytucje Unii uznały, że wartość marży zysku w wysokości 8% mogłaby zostać osiągnięta w przypadku braku przywozu subsydiowanego.
- 305 Zatem należy orzec, że Komisja w sposób jasny ustaliła, iż docelowy zysk w wysokości 8% został uznany za poziom, który przemysł mógłby osiągnąć w przypadku braku przywozu subsydiowanego (zob. pkt 294 powyżej).
- 306 W każdym razie trzeba stwierdzić, że skarżące ograniczyły się do odesłania do dowodów znajdujących się w aktach sprawy administracyjnej i nie przedstawiły żadnego dowodu charakteryzującego jakikolwiek błąd w ocenie dokonanej przez instytucje Unii, polegający na nałożeniu ceł antysubsydyjnych wyłącznie w celu ponownego ustanowienia ceny na poziomie normalnym i niezakłóconym.
- 307 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.
- 308 W trzeciej kolejności na poparcie swej argumentacji skarżące podnoszą, że w 2005 r., to znaczy przed okresem objętym dochodzeniem średnia marża zysku podmiotów, które wniosły skargę do Komisji, wynosiła 2%, a w 2009 r., czyli w okresie objętym dochodzeniem, marża zastosowana do celów ustalenia docelowego zysku wynosiła 2,88%.
- 309 Rada argumentuje, że instytucje Unii nie mogły oprzeć się na zyskach osiągniętych przez przemysł Unii w rozważanym okresie, ponieważ sektor ten wykazał nadzwyczajne straty za sprawą problemów strukturalnych. Z akt sprawy wynika, że skarżące nie zakwestionowały tych tez.
- 310 W świetle motywu 416 zaskarżonego rozporządzenia:

„W latach 2006–2008 czterech reprezentatywni producenci unijni ponieśli straty, a sytuacja finansowa zmieniła się na lepsze dopiero w 2009 r., kiedy światowa cena pulpy, będącej głównym surowcem, wyjątkowo uległa znacznemu spadkowi w wyniku pogorszenia koniunktury gospodarczej. Spadek cen

pulpy (o 20%) uznano za nienaturalnie wysoki spadek, który przyczynił się bezpośrednio do poprawy sytuacji finansowej w [okresie objętym dochodzeniem]. Należy zauważyć, że od [okresu objętego dochodzeniem] ceny pulpy powróciły do poziomów sprzed [okresu objętego dochodzeniem]”.

311 W świetle motywu 457 zaskarżonego rozporządzenia:

„Z dochodzenia wynika jednak, że przemysł unijny ponosił straty w okresie badanym, zwłaszcza w 2008 r., pomimo restrukturyzacji, ponieważ [...] przemysł unijny wciąż nie był w stanie podnieść cen do poziomów przewyższających koszty. Taka sytuacja była spowodowana głównie presją cenową wynikającą z przywozu subsydiowanego podcinającego ceny przemysłu unijnego”.

312 Z motywu 444 zaskarżonego rozporządzenia wynika, iż „stwierdzono, że wzrost taniego przywozu subsydiowanego z [Chin] miał istotny negatywny wpływ na sytuację gospodarczą przemysłu unijnego”.

313 Wobec powyższego należy uznać, że średnia wartość marży zysku podmiotów, które wniosły skargę do Komisji, w roku 2005, na którą powołują się skarżące, sama w sobie nie wystarczy do stwierdzenia, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie przy ustalaniu docelowej marży zysku w przypadku braku spornego przywozu przed okresem objętym dochodzeniem (zob. podobnie ww. w pkt 227 wyrok EFMA/Rada, EU:T:1999:273, pkt 89).

314 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.

315 Z całości powyższych rozważań wynika, że zarzut ósmy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu dziewiątego, dotyczącego naruszenia art. 8, art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 6 rozporządzenia podstawowego

316 Na wstępie należy wskazać, że skarżące nie kwestionują, iż cienki papier powlekany używany przez arkuszowe maszyny drukarskie nie może być stosowany zamiennie ze zwojami do pras zwojowych.

317 Należy także wskazać, że skarżące nie kwestionują, iż zwoje stosowane w prasach zwojowych nie mogą być stosowane zamiennie ze zwojami do arkuszowych maszyn drukarskich.

318 Niekwestionowane przez skarżące jest także to, że zwoje do pras zwojowych mogą być stosowane w arkuszowych maszynach drukarskich wyposażonych w technologię cut star.

319 Skarżące kwestionują definicję produktu objętego postępowaniem z tego względu, że instytucje wykluczyły z niej zwoje do pras zwojowych i orzekły, że nie mogą one być stosowane zamiennie ze zwojami przeznaczonymi do cięcia.

320 Rada twierdzi, że zwoje do pras zwojowych należy wyłączyć z definicji produktu objętego postępowaniem, ponieważ różne typy papieru charakteryzują się różnymi cechami fizycznymi.

321 Rada argumentuje, że różne typy papieru nie mogą być stosowane zamiennie i że instytucje Unii zdefiniowały produkt objęty postępowaniem jako papier do maszyn arkuszowych, zarówno arkusze papieru, jak i zwoje, które mogą być stosowane w maszynach cut star.

322 Zatem, aby scharakteryzować zamienność produktów, należy zbadać, czy zwoje do pras zwojowych mogą być stosowane w arkuszowych maszynach drukarskich wyposażonych w technologię cut star i czy zwoje do arkuszowych maszyn drukarskich mogą być stosowane w prasach zwojowych.

323 Z motywu 19 zaskarżonego rozporządzenia wynika, że skarżące argumentowały, iż „zwoje przeznaczone do pras zwojowych i zwoje objęte zakresem niniejszego dochodzenia (arkusze i zwoje przeznaczone do cięcia) mają takie same podstawowe cechy techniczne i fizyczne i nie można ich od siebie odróżnić”.

324 Skarżące twierdzą w tym zakresie, iż w załączniku do skargi przedstawiają „rozstrzygające dowody, z których wynika, że w prasach wyposażonych w system cut star można stosować dwa typy zwojów”.

325 Zgodnie z brzmieniem motywu 17 zaskarżonego rozporządzenia:

„Cienki papier powleczony [powlekany] jest to papier i tektura wysokiej jakości zwykle stosowane do drukowania materiałów do czytania, takich jak czasopisma, katalogi, sprawozdania roczne, roczniki. Produkt objęty postępowaniem obejmuje zarówno arkusze, jak i zwoje nadające się do stosowania w arkuszowych maszynach drukarskich (»maszyny typu cut star«). Zwoje nadające się do stosowania w arkuszowych prasach drukarskich (»zwoje przeznaczone do cięcia«) zaprojektowano w taki sposób, aby przed drukowaniem można je było kroić na części, dlatego też uważa się, że mogą one zastępować arkusze i bezpośrednio z nimi konkurują”.

326 Motyw 18 zaskarżonego rozporządzenia zaznacza, że zwoje stosowane w prasach zwojowych, wyłączone z zakresu produktu objętego postępowaniem, są „zazwyczaj bezpośrednio podawane w maszynach drukarskich i nie są uprzednio cięte”.

327 Otóż należy stwierdzić, że skarżące ograniczyły się do postawienia tezy, iż definiując produkt objęty postępowaniem, instytucje Unii popełniły oczywisty błąd w ocenie, nie przedstawiając jednak żadnych dowodów na poparcie swojej argumentacji.

328 Skarżące nie przedstawiają bowiem żadnego dowodu wykazującego, że cienki papier powlekany w zwojach może być stosowany w prasach zwojowych, z punktu widzenia swych cech fizycznych lub technicznych, takich jak odporność na skubanie, czy też zamienności z ekonomicznego punktu widzenia.

329 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem produkt objęty dochodzeniem antysubsydyjnym definiuje się w celu wypracowania listy produktów, które, o ile zajądą po temu warunki, zostaną obciążone cłami antidumpingowymi. W tym celu instytucje Unii mogą wziąć pod uwagę kilka czynników, takich jak cechy fizyczne, techniczne i chemiczne produktów, ich wykorzystanie, wymiennosc, percepcja konsumentów, kanały dystrybucji, proces wytwarzania, koszty produkcji i jakość [zob. analogicznie wyroki: z dnia 13 września 2010 r., Whirlpool Europe/Rada, T-314/06, Zb.Orz., EU:T:2010:390, pkt 138; z dnia 17 grudnia 2010 r., EWRIA i in./Komisja, T-369/08, Zb.Orz., EU:T:2010:549, pkt 82; z dnia 10 października 2012 r., Gem-Year i Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang)/Rada, T-172/09, EU:T:2012:532, pkt 59].

330 Zgodnie z brzmieniem motywu 20 zaskarżonego rozporządzenia:

„[W] dochodzeniu potwierdzono [...], że [...] między papierem stosowanym w druku zwojowym a papierem stosowanym w druku arkuszowym istnieją różnice w cechach technicznych i fizycznych, takich jak wilgotność i sztywność. Dochodzenie potwierdziło również, że cechy techniczne wymienione w motywie 18 [...] są właściwe jedynie dla zwojów stosowanych w prasach zwojowych. Z powodu tych różnic papieru stosowanego w druku zwojowym i papieru stosowanego w druku arkuszowym nie można stosować w tych samych rodzajach maszyn drukarskich, a zatem nie można ich stosować zamiennie. Należy zauważyć, że wszystkie strony zgodziły się, że oba rodzaje papieru są różne, jeśli chodzi o odporność na rozdarcie i odporność na rozciąganie”.

- 331 Z motywu 35 zaskarżonego rozporządzenia wynika natomiast, że „[w] motywach 18 i 20 określono dodatkowe kryteria, które nie zostały zakwestionowane przez producenta eksportującego, którego dotyczy postępowanie”.
- 332 Należy dodatkowo wskazać, że nie zostało zakwestionowane określenie produktu podobnego.
- 333 Przepisy rozporządzenia podstawowego dotyczące definicji produktu objętego postępowaniem nie zostały w związku z tym naruszone, a w rezultacie ten element zarzutu należy oddalić.
- 334 W odniesieniu do definicji przemysłu Unii i legitymacji procesowej do występowania w dochodzeniu antysubsydijnym skarżące podnoszą, że do celów zdefiniowania przemysłu Unii wytwarzającego produkt podobny i oceny wystąpienia szkody poniesionej przez ten przemysł użyto błędnej definicji produktu objętego postępowaniem.
- 335 Zgodnie z brzmieniem motywu 374 zaskarżonego rozporządzenia:
„Jak wspomniano w motywie 19, jedna z zainteresowanych stron twierdziła, że cienki papier powleczony [powlekany] nadający się do stosowania w druku zwojowym powinien być objęty niniejszym dochodzeniem. Na tej podstawie ta sama strona stwierdziła, że skarżący przemysł unijny nie miałby wystarczająco mocnych argumentów [nie ma legitymacji procesowej do występowania] w niniejszym postępowaniu. Na podstawie wniosków wymienionych powyżej w motywach 22 i 25, tj. że cienki papier powleczony [powlekany] nadający się do stosowania w druku zwojowym i cienki papier powleczony [powlekany] stosowany w druku arkuszowym to dwa różne produkty, stwierdzenie to należało jednak odrzucić”.
- 336 Jak wskazuje Komisja, zarzut zasługiwałby na rozważenie tylko w sytuacji, gdyby definicja produktu objętego postępowaniem była błędna.
- 337 Tymczasem z powyższych ustaleń wynika, że definiując produkt objęty postępowaniem, instytucje Unii nie popełniły oczywistego błędu w ocenie.
- 338 Toteż rozpatrywany element zarzutu jest bezpodstawny.
- 339 Co więcej, należy stwierdzić, że skarżące ograniczyły się do postawienia tezy, iż instytucje Unii błędnie zastosowały art. 9 ust. 1, art. 10 i art. 6 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, nic jednak nie przedstawiając na poparcie swojej argumentacji.
- 340 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.
- 341 W odniesieniu do naruszenia art. 296 TFUE skarżące podnoszą, że instytucje Unii nie dopełniły obowiązku uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia, ponieważ przemilczenie przez te instytucje kwestii wymienności dwóch spornych produktów, gdy są one stosowane w maszynach wyposażonych w urządzenia cut star, uniemożliwiło skarżącym skuteczną obronę przed Sądem ich tezy, że dzięki systemowi cut star zwoje do pras zwojowych i zwoje przeznaczone do cięcia mogą być stosowane zamiennie, i zakwestionowanie ważnego rozstrzygnięcia, które miało istotny wpływ na legitymację procesową i ocenę wystąpienia szkody, jak również na wynik dochodzenia.
- 342 Należy przypomnieć, że uzasadnienie wymagane przez art. 296 TFUE powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i przedstawiać w sposób zrozumiały i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która jest autorem aktu, w taki sposób, aby umożliwić zainteresowanym zapoznanie się z powodami podjęcia środka, a właściwemu sądowi – przeprowadzenie kontroli (zob. wyrok z dnia 29 września 2011 r., Elf Aquitaine/Komisja, C-521/09 P, Zb.Orz., EU:C:2011:620, pkt 147 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 343 W tym względzie należy przypomnieć, że obowiązek uzasadnienia stanowi istotny wymóg formalny, który trzeba odróżnić od kwestii słuszności uzasadnienia, dotyczącej zgodności z prawem spornego aktu co do istoty (zob. ww. w pkt 342 wyrok Elf Aquitaine/Komisja, EU:C:2011:620, pkt 146 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 344 Zatem co do decyzji indywidualnych, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że celem obowiązku uzasadnienia decyzji indywidualnej jest – oprócz umożliwienia kontroli sądowej – dostarczenie zainteresowanemu danych wystarczających do zweryfikowania, czy decyzja jest ewentualnie obciążona wadą pozwalającą zakwestionować jej ważność (zob. ww. w pkt 342 wyrok Elf Aquitaine/Komisja, EU:C:2011:620, pkt 148 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 345 Za bezzasadny należy uznać element zarzutu odwołujący się do braku uzasadnienia lub niedostatecznego uzasadnienia zaskarżonego rozporządzenia ze względu na ewentualne przemilczenie przez instytucje Unii kwestii wymienności spornych produktów.
- 346 Instytucje Unii w istocie bowiem zbadały okoliczność, że cienki papier powlekany w arkuszach lub w zwojach do maszyn arkuszowych oraz zwoje do pras zwojowych stanowią odrębne grupy produktów i nie mogą być stosowane zamiennie (motyw 20 zaskarżonego rozporządzenia), tak z punktu widzenia cech fizycznych i technicznych, ponieważ motyw 20 zaskarżonego rozporządzenia potwierdzał motyw 18 zaskarżonego rozporządzenia, zwłaszcza w zakresie odporności na skubanie i sztywności jako istotnych kryteriów różniących (motywy 18, 35 i 40 zaskarżonego rozporządzenia); jak i z ekonomicznego punktu widzenia (motyw 22 zaskarżonego rozporządzenia).
- 347 Zatem instytucje Unii nie naruszyły art. 296 TFUE, ponieważ skarżące mogły w sposób jasny zidentyfikować elementy wzięte pod uwagę w zaskarżonym rozporządzeniu na drodze do wniosku o braku wymienności zwojów przeznaczonych do cięcia do maszyn arkuszowych oraz zwojów do pras zwojowych.
- 348 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.
- 349 W konsekwencji z całości powyższych rozważań wynika, że należy oddalić zarzut dziesiąty.

W przedmiocie zarzutu dziesiątego, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 1 i 6 rozporządzenia podstawowego

- 350 Po pierwsze, skarżące argumentują, że w świetle zasady nieprzypisania zaskarżone rozporządzenie nie zostało należycie uzasadnione, ponieważ instytucje Unii nie przytoczyły odpowiedniego wyjaśnienia ani dostatecznego uzasadnienia, że ceny niewyrządzające szkody nie przekraczały poziomu koniecznego do usunięcia szkody spowodowanej przez przywóz subsydiowany i (lub) dokonywany po cenach dumpingowych.
- 351 Tymczasem należy wskazać, że instytucje Unii uzasadniły w sposób jasny wynik testu nieprzypisania, ponieważ przeprowadziły ocenę wpływu na szkodę innych czynników – takich jak ewolucja konsumpcji na rynku Unii (motywy 445–448 zaskarżonego rozporządzenia) i ceny surowców (motywy 449–451 zaskarżonego rozporządzenia), wpływ na wywóz produktów przemysłu Unii (motywy 452, 453 zaskarżonego rozporządzenia), przywóz z innych państw trzecich (motywy 454–456 zaskarżonego rozporządzenia), a także nadwyżki mocy produkcyjnych (motywy 457, 458 zaskarżonego rozporządzenia).
- 352 Zatem należy stwierdzić, że instytucje Unii jasno uzasadniły, że inne czynniki nie mogły odpowiadać za szkodę spowodowaną przez przywóz subsydiowany i (lub) dokonywany po cenach dumpingowych i że w konsekwencji cena niewyrządzająca szkody została ustalona na poziomie nieprzekraczającym poziomu koniecznego do usunięcia szkody spowodowanej przez przywóz.

- 353 Skarżące argumentują również, że instytucje Unii nie upewniły się, że szkoda dająca się przypisać czynnikom innym niż dumping i subsydiowanie nie była brana pod uwagę przy ustalaniu poziomu cła nałożonego wobec ich przywozu, podczas gdy na instytucjach tych ciąży obowiązek wykazania, że przeprowadziły analizę nieprzypisania.
- 354 Należy stwierdzić, że skarżące odnotowują jedynie, iż poziom nałożonych ceł wynosi 20% i że cenę niewyrządzającą szkody, w oparciu o którą została ustalona ta stawka, otrzymano poprzez dodanie marży zysku w wysokości 8% do kosztów produkcji.
- 355 Jak wskazuje Rada, skarżące nie kwestionują co do zasady podejścia przyjętego przez instytucje Unii co do docelowego zysku, nie kwestionują także tego, że zysk ten został ustalony na poziomie, który przemysł Unii mógłby osiągnąć w przypadku braku przywozu subsydiowanego.
- 356 Trzeba w tym względzie przypomnieć, że skarżące nie kwestionują wiarygodności tych ustaleń.
- 357 Należy zatem uznać, że skarżące nie kwestionują poziomu nałożonych ceł, ponieważ ograniczają się do przypomnienia sposobu obliczenia marginesu szkody, wspomnianego w motywie 499 zaskarżonego rozporządzenia.
- 358 W każdym razie należy przypomnieć, że instytucje Unii stosownie do art. 8 ust. 6 rozporządzenia podstawowego poddały ocenie wpływ innych znanych czynników, które mogły spowodować szkodę dla przemysłu Unii i stwierdziły, że żaden z nich nie mógł przerwać związku przyczynowego między subsydiowanym przywozem z Chin i szkodą poniesioną przez przemysł Unii (motywy 445–458 zaskarżonego rozporządzenia). Instytucje Unii wypełniły więc warunki niezbędne do podjęcia spornych środków.
- 359 W związku z tym ten element zarzutu należy oddalić.
- 360 Po drugie, skarżące utrzymują, że instytucje Unii zbiorczo odrzuciły wszystkie powody wystąpienia szkody, jakie zostały im przedstawione w trakcie dochodzenia, inne niż przywóz subsydiowany.
- 361 Skarżące ograniczają się w tym względzie do przykładowego podania, że poniesionej szkody nie można w całości przypisać przywózowi pochodzącemu z Chin, gdyż straty udziału w rynku w okresie objętym dochodzeniem wyniosły 5%, a przywóz towarów chińskich wzrósł jedynie o 3%, co oznacza, że inny konkurent zdobył udział w rynku utracony przez przemysł Unii w wysokości 2%. Zatem skarżące nie są jedynymi odpowiedzialnymi za utratę udziału w rynku i wynikającą z tego szkodę.
- 362 Co do argumentu skarżących, należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem Rada i Komisja mają obowiązek zbadać, czy szkoda, którą ustalają, rzeczywiście wynika z przywozu subsydiowanego, i wyłączyć wszelką szkodę wynikającą z innych czynników (zob. analogicznie wyrok z dnia 11 czerwca 1992 r., *Extramet Industrie/Rada*, C-358/89, Rec, EU:C:1992:257, pkt 16; wyrok z dnia 25 października 2011 r., *CHEMK i KF/Rada*, T-190/08, Zb.Orz., EU:T:2011:618, pkt 188).
- 363 Należy także przypomnieć, że kwestia, czy czynniki inne niż przywóz subsydiowany przyczyniły się do szkody poniesionej przez przemysł Unii, wymaga dokonania oceny złożonych problemów ekonomicznych, przy której instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, w związku z czym sąd Unii może dokonać kontroli tej oceny tylko w ograniczonym zakresie (zob. analogicznie ww. w pkt 362 wyrok *CHEMK i KF/Rada*, EU:T:2011:618, pkt 189).
- 364 Co więcej, na skarżących ciąży obowiązek przedstawienia dowodów pozwalających Sądowi na stwierdzenie, że badając wystąpienie szkody, Rada dopuściła się oczywistego błędu w ocenie [zob. ww. w pkt 228 wyrok *Shanghai Teraoka Electronic/Rada*, EU:T:2004:317, pkt 119; ww. w pkt 228 wyrok *Moser Baer India/Rada*, EU:T:2006:289, pkt 140 i przytoczone tam orzecznictwo; ww. w pkt 225 wyrok *Since Hardware (Guangzhou)/Rada*, EU:T:2012:431, pkt 137].

- 365 Z orzecznictwa tego należy wywieść, że oceniając wystąpienie szkody, należy wziąć pod uwagę wszelkie warunki powstania tej szkody, w tym związek przyczynowy.
- 366 Tymczasem skarżące ograniczają się do wysunięcia tez, i to podanych tytułem przykładu.
- 367 Należy więc stwierdzić, że na poparcie argumentów skarżące nie przedstawiły żadnych dowodów, które wykazywałyby, że ustalając związek przyczynowy, instytucje Unii popełniły błąd w ocenie.
- 368 Tytułem uzupełnienia należy wskazać, że jak zaznacza Rada, skarżące nie kwestionują wniosków wywiedzionych z motywów 454 i 455 zaskarżonego rozporządzenia, według których przywóz z innych państw trzecich nie przyczynił się do istotnej szkody poniesionej przez przemysł Unii.
- 369 Po trzecie, w odniesieniu do pogorszenia się wyników eksportu notowanych przez przemysł Unii skarżące kwestionują twierdzenie instytucji Unii, że pogorszenie to nie stanowi głównej przyczyny szkody poniesionej przez producentów, a w konsekwencji, nie przerywa związku przyczynowego.
- 370 Jak wskazuje Rada, notowane przez przemysł Unii wyniki wywozu złagodziły szkodliwy wpływ przywozu subsydiowanego.
- 371 Motyw 452 zaskarżonego rozporządzenia wskazuje w szczególności:

„Ponieważ wywóz odgrywa ważną rolę w utrzymaniu wysokiego wykorzystania mocy produkcyjnych w celu pokrycia wysokich stałych kosztów inwestycji w urządzenia, uznano, że nawet jeżeli wyniki eksportowe [uległy] pogorszeniu, w ujęciu ogólnym miały one pozytywne skutki. W związku z tym uznano, że nawet jeżeli spadek działalności wywozowej mógł przyczynić się do ogólnego pogorszenia sytuacji przemysłu unijnego, to jednak działalność ta wciąż łagodziła straty poniesione na rynku unijnym, a zatem jej charakter nie powoduje zerwania związku przyczynowego między przywozem subsydiowanym z [Chin] a szkodą poniesioną przez przemysł unijny”.

- 372 W tym względzie należy stwierdzić, że skarżące nie przedstawiły żadnego dowodu, który wykazywałby, że ustalając związek przyczynowy, instytucje Unii popełniły oczywisty błąd w ocenie.
- 373 Biorąc pod uwagę całokształt powyższych rozważań, zarzut dziesiąty należy oddalić w całości.
- 374 Z tego wynika, że skargę należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

- 375 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżące przegrały sprawę w niniejszym przypadku, należy je obciążyć – poza własnymi kosztami – kosztami poniesionymi przez Radę, Cepifine, Sappi Europe, Burgo Group i Lectę, zgodnie z ich żądaniem.
- 376 Komisja pokrywa własne koszty zgodnie z art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (trzecia izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje oddalona.**
- 2) **Gold East Paper (Jiangsu) Co. Ltd i Gold Huasheng Paper (Suzhou Industrial Park) Co. Ltd** **pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty Rady Unii Europejskiej, Cepifine AISBL, Sappi Europe SA, Burgo Group SpA i Lecta SA.**
- 3) **Komisja Europejska pokrywa własne koszty.**

Czucz

Labucka

Gratsias

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 11 września 2014 r.

Podpisy

Spis treści

Ramy prawne	2
Okoliczności powstania sporu	9
Dochodzenie	9
Zaskarżone rozporządzenie	10
Przebieg postępowania i żądania stron	10
Co do prawa	11
W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego	11
W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 6 lit. d), art. 28 i art. 4 rozporządzenia podstawowego	14
W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej posłużenia się Tajwanem jako właściwym poziomem referencyjnym	15
W przedmiocie części drugiej, dotyczącej zarzucanego braku dowodu szczególności	19
W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 4 rozporządzenia podstawowego	21
W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia art. 7 ust. 3 rozporządzenia podstawowego ..	25
W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszenia art. 6 lit. b) rozporządzenia podstawowego	28
W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego naruszenia art. 14 ust. 2 rozporządzenia podstawowego ..	30
W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ..	33
W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej zarzucanego braku uzasadnienia wyłączenia producenta fińskiego z oceny wystąpienia szkody	34
W przedmiocie części drugiej, dotyczącej zasad zarzucanej oceny mikroekonomicznych wskaźników szkody w oparciu o czterech unijnych producentów reprezentatywnych	35
W przedmiocie zarzutu ósmego, dotyczącego naruszenia art. 2 lit. d) i art. 15 rozporządzenia podstawowego	38
W przedmiocie zarzutu dziewiątego, dotyczącego naruszenia art. 8, art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 6 rozporządzenia podstawowego	41
W przedmiocie zarzutu dziesiątego, dotyczącego naruszenia art. 8 ust. 1 i 6 rozporządzenia podstawowego	44
W przedmiocie kosztów	46